

Người hùng của em

Contents

Người hùng của em	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	7
3. Chương 03	13
4. Chương 04	20
5. Chương 05	24
6. Chương 06	28
7. Chương 07	32
8. Chương 08	37
9. Chương 09	42
10. Chương 10 [end]	48

Người hùng của em

Giới thiệu

Nguồn : Bloghappybee. wordpress Cảm ơn bạn Bee và bạn Bò đã cho alobooks post bạn edit này t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-hung-cua-em>

1. Chương 01

Trong khách sạn tiếng đàn dương cầm nhẹ nhàng tựa tiếng nước chảy, điều hòa mát lạnh lan tỏa, thắm qua cả những phiến lá của những chậu cây như những bông hoa có sức sống đang khẽ thở. Trong 1 góc sáng của tầng 1 khách sạn có 2 kẻ đang ngồi nhìn nhau với ánh mắt kì dị .

Nam nhân kia có khuôn mặt rạng ngời, đôi mắt màu xanh lam trên mình đang mặc âu phục tuổi cỡ chừng 40, tuy vậy vẫn không hề mất đi sự phong độ, vẫn rất anh tuấn.

Nữ nhân kia có đôi chân thon dài yếu điệu, mái tóc dài thướt tha, eo thon gọn, nửa ngực lộ ra sau làn áo mỏng, chỉ cần khẽ đổi tư thế đã làm rung động biết bao ánh mắt xung quanh.

Hai người này không phải thân quen mà ngồi với nhau ở đây, mà là đang thực hiện 1 cuộc giao dịch

Mỹ nữ xinh đẹp miệng khẽ cười gơ ngón tay lên, lập tức có 1 người mặc áo đen xuất hiện cẩn thận lấy ra 1 thứ để trên bàn

- Công tước đây là người giao hàng, còn đây là 12 khối đạn tâm phiến. Nàng ngọt ngào nói

Đứng ở phía sau công tước vị trợ lý mở vali giao tiền và lấy kính hiển vi xem xét khối đạn tâm phiến tỉ mỉ đến độ như đang kiểm tra 1 viên kim cương. Một hồi sau, hắn ta xác định là đúng và hướng về phía chủ gặt đầu :

- Mỗi khối tâm phiến đều thuộc hạng thượng phẩm, có đóng dấu xác định, quả là tuyệt!

Mỹ nữ liếc mắt đưa tình :

- Đương nhiên, ta làm sao có thể bán hàng giả cho ngài công tước cơ chứ ^^ . Nàng đã sớm được nghe nói ngài công tước có con mắt rất tinh tường, nếu trước mặt là hàng giả thì lập tức có thể nhận ra ngay (lão này là cú thì phải J)

Ngoại hiệu “công tước” tên gọi là Địch Mã Tư là 1 người cực kì máu lạnh, là kẻ chuyên buôn bán vũ khí quốc tế. Chỉ cần đối phương có thể ra giá cao thì có thể bán vũ khí cho bất kì ai không cần biết đó có phải là phần tử khủng bố hay không, miễn là trả tiền thật cao là bán (đừng nói tên này bán vũ khí cho trùm khủng bố Biladen đó L)

Xác định là hàng thật công tước gật đầu, ý bảo thuộc hạ lấy hàng. Hắc y nhân vừa có động tác mỹ nữ kia với ngón tay mảnh khảnh chặc ra tiếng , ngón tay dài đan vào nhau rất khẩn trương :

- Thật xin lỗi, công tước, thỉnh ngài giao tiền trước

Địch Mã Tư lẳng lặng vuốt cằm, chỉ trong nháy mắt tên trợ lý đã lấy ra 1 cái vali đen mở trên bàn . Trong đó không phải là tiền (ủa không là tiền thì là vàng rồi. Công tước : bình tĩnh hồi sau sẽ rõ. Hả :@@) không phải kim cương) mà là cây bút điện tử được nối với màn hình máy tính nhỏ. Đối phương ở bàn phím gõ vài chữ, mới cung kính quay ra. Công tước đưa tay ra, ý bảo mỹ nữ nhìn lên màn hình kiểm tra :

- “Thỉnh”

Trên màn hình hiện ra tài khoản của ngân hàng ở Thụy Sĩ với số tiền khổng lồ đang được chuyển khẽ mỉm cười và ấn Enter, số tiền đang được chuyển. Lúc này Địch Mã Tư nâng ly rượu lên :

- Chúc mừng cô đã trở thành đại phú hào

Vị mỹ nữ này cười hiện ra lúm đồng tiền :

- Cảm ơn, ta rất lấy làm vui khi được buôn bán với người.

Những lời này vừa nói xong, lập tức 4 phía bắt đầu có động tĩnh. Bốn phía đều có người mai phục, dưới sự chỉ huy đang tiến tới gần, tứ phía bao vây, mọi sự tập trung nhắm súng bắn chiếc bàn trước mặt.

Mỹ nữ kia mặt tối sầm, ném chén rượu và lạnh lùng nói :

- Người bán đứng ta

Bị nói vậy mà nét mặt công tước vẫn bình thản không nói, đưa mắt nhìn xung quanh. Hộ vệ của ngài phí sau yểm trợ che chắn. Bọn họ định ra tay với kẻ địch, có 2 nam nhân xông lên phía trước, thân thủ mau lẹ, chớp mắt 1 cái thì thắng bại đã rõ.

Chỉ nghe thấy 2 tiếng súng nổ, những thuộc hạ này không chỉ bị thương ở chân mà còn bị cướp mất vũ khí, nằm úp xuống đất nhanh chóng bị trói lại. Hai người tràn đầy kinh ngạc, thật không dám tin mình lại bị hạ gục dễ dàng như thế.

Sau khi trói xong những kẻ bảo vệ, Lệ Đại Công thẳng tiến tới chiếc bàn

-Địch Mã Tư tiên sinh, ông đã bị bắt.

Gọng nói cất ra đầy uy lực

-Chúng tôi ở tổ đặc nhiệm Phi Ưng, thể theo luật pháp quốc gia bắt ông vì tội buôn bán vũ khí trái phép. Ông có quyền im lặng nhưng mọi tội chúng đã rõ ràng. Còn nữa, ông có quyền thuê luật sư biện hộ.

Công tước là 1 bản tính thông minh, đưa mắt nhìn 4 phía, lập tức đoán ra trong chuyện này có người đã bán đứng mình.

Hắn quay đầu lại, 2 tay nắm chặt nhìn về phía mỹ nữ kia, lặp lại lời nàng nói :

-Người bán đứng ta

Thân là người giữ vai trò bán, nữ nhân này đương nhiên biết hắn đang muốn tìm câu trả lời.

- Đúng vậy.

Sắc mặt mỹ nữ thay đổi mỉm cười thừa nhận

- Vì sao ?

- Chúng tôi theo dõi ông . Cho nên đã đưa ra phương cách giả trang người bán, phối hợp với cảnh sát Đài Loan muốn mời ông về nói chuyện.

-Xem ra ta đã quá sơ suất khi xem nhẹ kẻ địch.

Công tước thông dong cười

- Không quan hệ, ta thấy người nên xem xét lại sự thông minh của mình. Mỹ nữ tay chống cằm trêu trọc, miệng cười ngọt ngào. Một giọng nam trầm lên tiếng làm gián đoạn cuộc đối thoại

- Địch Mã Tư tiên sinh mời ngài theo chúng tôi. Trước mặt là 1 người buôn bán vũ khí xuyên quốc gia, một tội phạm cực kì nguy hiểm bị bắt nhưng nét mặt vẫn không kinh hãi, mà bình thản lạ thường

Công tước tự mình đứng lên, tự đưa 2 tay vô còng, thái độ cực kì hợp tác. Giống như thà rằng bị bắt cũng không để họ làm nhún bộ y phục của mình

- Mang đi.

Lệ Đại công hạ lệnh khẩu khí ngắn gọn, vừa xoay người chuẩn bị đi, cánh tay đã bị giữ lại rất chặt, mỹ nữ kia gắt gao nói :

- Uy, Lệ đại đội trưởng ngài sao phải vội vàng đi như thế ta đã giúp đỡ người vậy mà ...Tịch Na nói nửa chừng chu đôi môi đỏ đầy hờn dỗi

-Tịch Na tiểu thư ta thay mặt tổ chức cực kì cảm ơn cô. Ta sẽ báo lên cấp trên khen thưởng sự giúp đỡ của cô.

Hắn lạnh lùng luôn giữ khoảng cách, thật khó hiểu, xác nhận là đồng đội đã áp giải tội phạm, rồi bước đi.

Vừa bước ra đại sảnh, trước mắt là những tia sáng liên tục xuất hiện. Chỉ trong nháy mắt giới truyền thông đã nhanh chóng đến hiện trường, trước cửa cánh phóng viên đông nghịt. Phóng viên của các đài truyền hình chạy nhanh đến đưa microphone tiến tới trước mặt hắn phỏng vấn. Một loạt câu hỏi dồn dập :

- Lệ đại đội trưởng nghe nói đội đặc nhiệm của các vị vừa mới bắt được tên tội phạm nổi tiếng buôn bán vũ khí xuyên quốc gia, đây là sự thực ?

-Đại đội trưởng có phải kế hoạch bắt lần này có sự liên kết với Tuyệt Thế tập đoàn ?

-Lệ đại đội trưởng “công tước”có kháng cự ?

....

Phóng viên thi nhau đưa ra câu hỏi dồn dập, những nữ phóng viên 2 mắt sáng lên đầy vẻ ngưỡng mộ, tranh nhau phỏng vấn và đi đến rất gần tranh thủ ăn đậu hũ vị soái ca anh hùng này (ề, tiện thể vừa phỏng vấn vừa tranh thủ.../Phóng viên : liếc.Phải tranh thủ chứ J)

Đội đặc nhiệm “Phi Ưng” cực kì nổi tiếng, một khi đã ra tay là tội phạm nhanh chóng vào lưới. Làm cho bọn tội phạm nghe danh sợ mất mật, hận thấu xương. Càng làm cho các nữ phóng viên say sưa nghĩ hần là hình tượng nam nhân đầy mỹ lực, tuy cá tính trầm mặc, ít nói nhưng vẫn rất lôi cuốn

Lệ Đại Công tiến thoái lưỡng nan, cười khổ cất giọng trấn an những nữ phóng viên này:

- Thật xin lỗi, các tiểu thư, các vị tiểu thư...

Thấy anh cắt lời những nữ phóng viên đã cùng nhau im lặng, những tiếng huyên náo vừa rồi thay bằng những lời nói dịu dàng, trong mắt chớp chớp sáng như những ánh điện (khiếp quá khéo điện này thấp sáng cả bóng đèn cũng nên)

Anh khẽ mỉm cười nhìn các vị phóng viên này cất tiếng nói :

-Thật xin lỗi, ta đang rất vội, mong các vị hãy nhường bước...

Nhường đường. Lời nói này vừa cất ra các vị nữ nhân này lập tức nguyện ý, đừng nói là nhường đường mà chỉ cần anh yêu cầu họ có thể vì anh mà cởi áo.

Đương nhiên có thể...

Đương nhiên, không thành vấn đề ...

Cái đầu của các nữ phóng viên tựa như chim gõ kiến cứ gật gật, gật gật. Không những thế mà còn nhanh chóng lui bước, ngoan ngoan đi sang 1 bên, chỉ trong giây lát đám đông hỗn độn đã xếp thành 1 hàng thẳng tắp như là đang chờ ngôi sao bước trên tấm thảm đỏ.

Lệ Đại Công mỉm cười thay lời cảm ả, chân dài sải bước đi nhanh hướng về phía xe. Nháy mắt những nữ phóng viên này lại chen chúc còn xô ngã cả những nam phóng viên. Cả những đồng nghiệp nữ cũng bị vẻ đẹp đầy nam tính của Lệ Đại công cuốn hút, chạy đến thở gấp hỏi:

-Lệ đại đội trưởng xin hỏi có phải người muốn về tổng bộ trực tiếp thẩm vấn “ công tước”.

- Không phải! Hần lắc đầu phủ nhận, khởi động xe

-Vậy anh muốn đi đâu ?

Một vị nam phóng viên nhanh chóng tiến đến hỏi, hoài nghi có phải hay không những vụ lớn chờ anh xử lý

Con người đen tinh anh lộ ra ý cười, Lệ Đại Công, đạp chân ga, lao đi. Làm cho nam phóng viên ngạc nhiên, còn nữ phóng viên thì muốn khóc òa không nỡ để vị anh hùng xuất chúng này đi.

- Tôi phải đi kết hôn ngay !

...

Cửa lớn được đẩy ra thấy được làn khói mỏng bay ra lộ ra đôi chân dài mảnh khảnh. Một khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nhìn ta phía cửa, ánh mắt liếc sang trái rồi lại sang phải, tầm mắt quét 1 vòng phòng ngủ. Có 1 chiếc lờn lớn được trải ga trắng tinh, bên cạnh là bàn trang điểm có dán chữ Hỉ

Sau khi tiệc cưới kết thúc , mọi người vây quanh 2 nhân vật chính, những chén rượu liên tiếp được mời, Lệ Đại Công phải uống rất nhiều rượu, họ còn bắt anh ôm tân nương của mình vào phòng ngủ.

Bọn họ ai cũng muốn xem bọn họ động phòng nên ồn ào không chịu đi. Nhưng lúc họ định xông vào phòng hỉ thì Lệ Đại Công vẻ mặt rất nghiêm nghị. Người người sờ sờ cái mũi đàn ông lui vậy, lui vậy!!!

Một lúc sau không khí đã tĩnh lặng, những người thân thuộc họ hàng cũng đã rời đi. Chỉ còn đội phó Giang Trần cùng Lệ Đại Công ở lại phòng khách bàn luận công việc

Về phía tân nương Phương Đình, xác định là khách khứa đã đi hết chỉ còn lại những người thân quyến. Nàng cởi bỏ lễ phục, tức tốc đi tắm. Quả thật thoải mái, dòng nước thấm vào da thịt như làm tan đi sự mệt mỏi thấm vào từng thớ thịt. Sau khi nàng khoác trên mình bộ đồ ngủ rồi bước ra.

Dáng người yếu điệu cùng với chiếc áo ngủ làm nàng thêm gợi cảm. Phương Đình đi đến cửa sổ kéo chiếc rèm cửa nhìn xuống chỉ còn Lệ Đại Công, đội phó Giang Trần đã đi từ bao giờ

Nhìn về phía góc nhà thấy có 1 ánh mắt đang nhìn lên, người đứng sau cửa sổ như kính hãi có chút giật mình. Về phần nàng do kinh hãi quá độ nấp ngay lập tức, tay đập chân run. (èo nhìn chồng mà run hã bà này)

Lễ vật của đội đặc nhiệm Phi Ứng rất là nhiều...mìn, hơi cay đủ để xài cả năm, và chú chó nhỏ để làm gì nhỉ?(mẹ ơi quà cưới độc dã man, mình mà là Phượng Đình chắc xỉu)

Đề phòng kẻ trộm ?

Phượng Đình nháy mắt, thật đáng nghi... Chắc người trong đội đặc nhiệm của Lệ Đại Công quý anh ta nên tặng. Nhưng nhìn những chú chó này nhất gan thể kia nếu trộm mà đến chắc nó chạy trước quá

Ngoài cửa sổ vắng vắng âm thanh của những con dế kêu, dưới nhà có âm thanh của nước chảy, hình như anh ấy đang tắm thì phải. Mình phải tranh thủ thời gian xuống dưới lầu kiếm chút gì ăn. Đồ ăn ở đâu nhỉ? Nàng lăm bằm với âm thanh nhỏ mau mau chạy xuống tầng 1 tức tốc ăn cho đầy cái bụng mới được

Oạch !

Nàng tiến gần hơn đến cái bàn, sạch trơn. Bao nhiêu kẹo cưới, đồ ăn đâu hết rồi, không phải chứ sạch đến độ cả tàn thuốc lá cũng không thấy...(khổ thân thể)

Người chị em tốt của nàng là Tình Vân có gói cho nàng đồ ăn cơ mà, chúng đâu rồi . Phượng Đình đang vô cùng đói, tay chân bắt đầu loạn xạ, nàng đi tới phòng bếp.

Phòng bếp sạch sẽ, không có gì là đồ ăn cả.

-Trời ơi!

Nàng không tin vào mắt mình nữa. Nàng lóe ra 1 tia hi vọng. Tủ lạnh, đúng rồi tủ lạnh chắc có đồ ăn.

Khuôn mặt đã thoáng ra nét cười. Trong tủ lạnh tràn ngập đồ ăn .

-Oa! Đũa ở đâu nhỉ?

Hảo. Có cả thịt gà, ngoài có rượu sâm banh. Tủ lạnh được sắp xếp rất khoa học, rau ở 1 nơi, hoa quả được để riêng. Bia và đồ ăn vặt ở vị trí khác. Chắc hẳn chủ nhân của nó là người rất cẩn thận, tìm gì là có thể thấy ngay được

Nàng ăn no rồi đứng thẳng người, thân hình mềm mại, thật gợi cảm. Nàng xoay người đi ra thấy Lệ Đại Công đang đứng ngay sau. Nàng giật mình hoảng hốt, mắt trọng tâm, té ngã

- A!

Nàng khê kêu lên một tiếng, tay chân luống cuống sắp ngã xuống đất. Nhưng cánh tay bỗng được giữ lại, giấy tiếp theo đã ở trong lòng người ta.

- Người có sao không?

-Hả! hảo không đúng ta không sao =.=. Đáng chết sao mình không nghe thấy tiếng nước phòng tắm đã mất nhỉ

Thân thể nàng mềm nhũn ra, tiếng thét không kêu lên được. Hắn nửa người trần trụi, nàng cảm giác thấy cái nóng từ nhiệt độ cơ thể của hắn, cảm thấy nhịp tim của hắn đang đập không bình thường, trong đầu nàng không ngừng suy nghĩ lung tung. Hắn ! vừa ôm nàng

Bọn họ quen nhau chưa tới 1 tháng thì đã kết hôn, đến cơ hội làm quen, nắm tay còn chưa. Bọn họ đã là vợ chồng hợp pháp, nhưng sự tiếp xúc ở khoảng cách gần như này thì chưa có, cơ thể còn chưa quen thuộc... (hã bà này đang nghĩ gì ấy nhỉ ...)

Quen nhau không đến 1 tháng, Lệ Đại Công cầu hôn, rồi hôn lễ hỏa tốc ngay sau đó (anh này thi hành chính sách lấy vợ kiểu chớp nhoáng). Theo sự gặp mặt của 2 tháng trước, giữa năm là Lệ Đại Công qua tuổi 30, còn nàng thì lại có ý muốn kết hôn. Nàng gặp gỡ và thấy hắn là 1 nam nhân tốt, rất hoàn mỹ. Và kết hôn! ông việc của hắn rất bận rộn, mọi việc chuyển bị cho hôn lễ để do nàng toàn quyền xử lí. Nay hôn lễ đã thành, tiệc cưới đã xong, bạn bè đã đi hết chỉ còn lại 2 người bọn họ, hắn sẽ, hắn sẽ...

Trong lòng nàng cảm giác ngượng ngùng đang trào dâng, nàng đối với chuyện nam nữ hoàn toàn xa lạ. Người ta thì mắc chứng sợ trước đám cưới còn nàng cưới xong mới hoảng

-Phượng Đình

Một âm thanh ôn hòa nhưng làm nàng dựng tóc gáy, nàng cứng nhắc, mãi nàng mới nhận thức là đang gọi mình

-Ta, ta không sao!

Mặt Phượng Đình đỏ bừng, mắt chớp chớp, giữ khoảng cách.Nàng cố gắng lấy hơi hít thở thật sâu khôi phục lại bình tĩnh.Nhưng lại nhìn thấy con người đen kia đang nhìn nàng rất mãnh liệt, nhìn vào bộ ngực của nàng như tia laser xuyên thấu thấy bộ đồ nàng đang mặc có hay không chất liệu có vấn đề...Không xong rồi, nàng như đang kích thích hắn vậy.

Phượng Đình xấu hổ đến mức mặt đỏ bừng,tai hồng lên, theo bản năng lấy tay che ngực, ánh mắt bất an nhìn hắn, rồi nàng sợ hãi hét lên :

-Người, sao người không mặc quần áo...nàng lắp bắp nói.hắn để nửa người trần, phía dưới hông có quàng chiếc khăn tắm (có che chút ít, còn hơn không có)

Lệ Đại Công ánh mắt bất định, như có lửa

- Ta vừa tắm xong

- Tắm rửa?mặt nàng ngây ngốc mở to, mặt đỏ bừng từng bước lui về phía sau

-Lâm Kiệt say rượu, ta bị rượu hất lên người, cho nên phải tắm rửa sạch sẽ. Hắn giải thích, âm điệu ôn hòa như cơn gió thổi. Quần áo ta ở trên lầu nên ta chỉ có thể dùng khăn tắm

-Nha! ta hiểu rồi

Phượng Đình bối rối, nói lung tung, lại lui từng bước về phía sau

Làm sao bây giờ, đơn giản nghĩ là kết hôn rất khó, nên liền vội vàng gả cho hắn.Diễn viên sắp lên sân khấu còn muốn chạy trốn

Nàng ngay cả còn không biết đàn ông mặc quần lót dạng gì còn chẳng biết thì làm sao bây giờ có thể làm chuyện ấy... ý nghĩ vừa nảy lên đã làm cho nàng nóng bừng, gò má ửng đỏ, nàng cũng biết hắn là người đàn ông tốt.Có hình là giờ đây nàng đang nghĩ tới việc kia ô..anên thấy sợ hãi

Hắn mắt thấy tân nương vừa lấy về, cứ lui bước đã muốn hướng ra phía cửa chạy mất, chỉ cần hắn có động tác chắc nàng sẽ chạy đi mất

Lệ Đại Công vẫn đứng yên ở chỗ cũ, không tiến bước, tay chân cũng không hành động khác thường, lặng lẽ quan sát nàng. Sau 1 hồi lâu, hắn mở miệng, vẫn là âm thanh ôn hòa đó

-Ta muốn ra ngoài ?

Thấy nàng đứng gần cửa muốn bỏ chạy, nàng trừng mắt kinh ngạc

- Ách, ta đi 1 chút, đi đâu? .

-Ta nghĩ sẽ mua 1 vài thứ..

Âm thanh của hắn vẫn ôn hòa như thế, nàng buông lỏng cảnh giác

- Mua cái gì? Nàng hỏi

- Cao hổ

2. Chương 02

Đêm nay là đêm tân hôn, bây giờ đã là 10h30' đêm, như các cặp vợ chồng khác giờ này bọn sẽ sẽ ... còn nàng và hắn ... đang cùng nhau đi dạo đêm

Lệ Đại Công đưa ra ý định sẽ đi ra ngoài nên nàng cũng nhân cơ hội này ra ngoài hít thở. Chỉ cần không phải trở về phòng làm cái đó là được. Dù hắn có bảo lên núi ngắm cảnh nàng cũng đi.

Cửa hàng bách hóa ở ngã 3 của quảng trường. Nơi đó rộng, thoáng, không khí thật trong lành. Nơi này là 1 khu căn hộ cao cấp nằm ở ven thành phố. Những căn nhà ở đây đều có cửa lớn, có người bảo vệ an ninh, cuộc sống nơi này rất tiện nghi đủ thấy Lệ Đại Công cũng là người có tiền.

Phượng Đình hơi ngẩng đầu lên ngắm nhìn người đàn ông đi bên cạnh mình. Dưới ánh đèn đường nhìn anh ta trông thật cao, rất tuấn tú, chiếc áo khoác như làm cho anh ta thêm to lớn nhưng vẫn rất anh tuấn. Cử chỉ của hắn tiêu diêu tự tại, nàng nhìn xuống mình. Nàng chỉ mặc 1 chiếc áo mỏng, gió đông thổi làm nàng thấy lạnh run.

- Lạnh không?

- Lạnh...

Phượng Đình vội thu tầm mắt của mình, đi về phía trước.

Tiếp theo nháy mắt, 1 hơi thở ấm vây quanh nàng xua tan cái lạnh mùa đông. Nàng kinh ngạc và phát hiện anh ta đã cởi chiếc áo khoác choàng lên vai nàng

- Mặc vào, cẩn thận không bị cảm

- Em không cần, trả lại cho anh, em ...

- Anh không lạnh.

Hắn kiên trì

- Không lạnh?

Về mặt nàng đầy hoài nghi. Phải vậy không?

- Thật.

Lệ Đại Công cúi đầu, nhìn thẳng vào mắt nàng

Bị anh ta nhìn nàng cảm thấy thật nóng, mặt nàng đỏ bừng. Nàng không dám từ chối hảo ý của hắn nữa.

Chiếc áo khoác thật lớn còn thân hình của nàng thì gầy trông thật buồn cười, khua khua 2 ống tay áo thật thú vị.

Sao ta cảm giác như mình là 1 đứa trẻ, nàng nhìn bàn tay to đang giúp nàng xắn ống tay áo, nàng cảm thấy xấu hổ.

Lệ Đại Công khéo léo miêng nhếch lên, gương mặt ung dung, tay nắm vào ống tay áo rộng như đang dắt nàng đi, rồi hỏi chuyện :

- Em cao bao nhiêu ?

Hắn hỏi

- 1m67.

Nàng thì thảo trả lời, đầu cúi xuống nhìn về ống tay áo.

- Anh cao 1m80

- Ta có biết trên tạp chí có ghi.

Lúc đó, hơi ấm từ bàn tay còn lan tỏa vào thân thể nàng, và ôm nàng vào lòng.

- Tạp chí còn viết gì về anh nữa?

Khuôn mặt nàng ngẩng lên, ánh mắt chớp chớp, cặp môi khẽ nhếch

- Em chưa xem tạp chí

- Anh không có thời gian.

Hắn thốt ra, nở 1 nụ cười yếu ớt. Ừ nhỉ đến kết hôn là việc đại sự mà hắn còn bận rộn như vậy thì làm gì có thời gian mà xem tạp chí.

Nàng trong đầu đang suy nghĩ.

- Trên tạp chí có viết : năm nay anh 32 tuổi, cao 1m80, tốt nghiệp đại học cảnh sát. Khi 25 tuổi cha mẹ gặp tai nạn xe cộ và qua đời. Ba năm gần đây do thành tích xuất sắc vượt bậc được thăng lên tổ trưởng đội đặc nhiệm Phi Ưng.

Lệ Đại Công nắm cánh tay nhỏ nhắn của nàng đi đến cửa hàng bách hóa

- Tạp chí không có nhắc đến anh.

- Đương nhiên em đâu phải danh nhân

Lông mày hắn động đậy, tầm mắt lướt qua đầu vai nàng, nhìn qua lớp kính thủy tinh khẽ cười mỉm.

Nhìn thấy vẻ mặt của hắn nàng hoài nghi quay đầu lại, ánh mắt quét qua lớp kính của tủ đựng là tạp chí vừa xuất bản. Tiếp theo ánh mắt nàng tràn ngập biểu tình, chân thiếu chút nữa thì mất trọng tâm và ngã

- Không phải chứ ?!

Nàng bỏ Lệ Đại Công ở đó, chạy về phía đó. Mở kính ra, tròng mắt xác định là mình không có hoa mắt. Ôi trời ! Nàng không có nhìn lầm, ở bìa cuốn tạp chí không phải ngôi sao, không phải ảnh chính trị gia mà là ảnh cưới của vợ chồng nàng ^^ . Không những thế tiêu đề trên bức ảnh bìa là “ anh hùng khó qua ải mỹ nhân” Mỹ nữ béo đã thu phục anh hùng xuất chúng của toàn dân >.< (what>

Mặt của nàng kề sát lớp kính đó cảm giác kính ngạt đã chuyển thành lửa giận. Này, này nàng chỉ là người bình thường, nhan sắc bình thường ? Có gì kém cỏi chứ?!

Ánh mắt lạnh lùng không biểu cảm tiến đến quyển tạp chí, lật nó lên mở ra xem. Một loạt hàng chữ công kích làm mặt nàng tái nhợt tức giận đến mức có thể đốt cháy ngay lập tức đồng tạp chí này

Thật bức bối, tại sao bọn họ có thể nói mình như thế !!!

- Em đi chỉnh hình?

Hắn nhìn nàng rồi nhìn lại cuốn tạp chí

- Em nào có.

Nàng thét ra tiếng thét chói tay, kịch liệt phản đối. “béo đâu phải là cái tội” Hắn mỉm cười, 2 tay khoanh trước ngực, gật đầu đồng ý

- Đáng giận, bọn họ nói láo, thời trung học em thật không có nặng đến 75kg.

Nàng kích động, ánh mặt như có lửa

- Ta có 69 kg à! 69 thôi. Thân cao 1m67 là chuẩn theo chỉ số em chỉ béo hơn có 5kg thôi! Làm gì đến mức từ vịt bầu thành thiên nga >.> Cái gì kêu em đi phẫu thuật làm đẹp. Thật là nói láo không chớp mắt!

Nàng kích động đến mức liên tục thở dốc, đem quần tạp chí đập toi bời. Không những thế nàng phải gặp người viết bài báo này đem đối phương chặt xương làm củi đốt

Lửa giận cháy bùng bùng nàng hỏa tốc chạy đi tìm tên phóng viên đó. Nhưng 1 bàn tay to từ bả vai nàng vươn đến, giật lấy quần tạp chí.

- Đáng người của em lúc trung học thật đáng yêu.

Một âm thanh thâm trầm vang lên bên tai nàng. Phượng Đình đột nhiên dừng lại, tầm mắt nhìn về phía Lệ Đại Công.

Oạch, nàng quên mất tiêu là hắn đang ở bên cạnh mà lại tức giận như thế, lại còn thét chói tai nữa chứ, hắn đều nhìn thấy hết. Xấu hổ quá >>, mặt nàng phớt hồng xấu hổ, thấy hắn còn đang chăm chú nhìn cuốn tạp chí, nàng cảm thấy sợ hãi giật lại cuốn tạp chí về mình- Anh không được xem.

Nàng dùng hết sức lực giật lấy cuốn tạp chí.

- Dừng nhìn nữa, không phải anh muốn đi mua cao hổ cơ mà, đi mua đi

Ý cười của hắn không giảm, tiến đến chỗ bán cao hổ. Rồi hướng về phía đồ uống có bia

- Em muốn uống gì không ?

- Em không muốn?!

Nàng mở miệng theo phản xạ nhưng ánh mắt nhìn lại tủ lạnh bên trong có rượu vang đào thay đổi ý định.

- Em muốn uống cái này !

Cầm chai rượu lên chạy tới quầy tính tiền. Lệ Đại Công không chút hoang mang, vẫn thông thả đi tới chỗ thanh toán, để cao hổ và bia xuống. Lấy cái ca ấm làm tan độ lạnh của rượu rồi đưa cho nàng

Phượng Đình mặt đỏ tiếp nhận bình rượu, cúi đầu không dám nhìn nhân viên trong cửa hàng, sợ bị họ phát hiện ra mình là người in trên cuốn tạp chí đó. Đáng tiếc là nhân viên không nhận ra nàng mà nhận ra Lệ Đại Công

- Lệ đại ca, muộn như này còn tới đây mua đồ sao?

Giọng nói của 1 nam nhân có mái tóc vàng cười nhếch , tay đem bia đến quầy thanh toán

- Tôi đi mua vài thứ cần dùng

- Bia ở quán Bar là nhất sao anh không uống bia ở đó.

- Không cần !

Ách bọn họ đã nhìn ra nàng là người vừa hành hung cuốn tạp chí. Phượng Đình đang uống bị nhìn suýt nữa thì bị sặc, nàng thẹn quá chạy ra ngoài. Nhân viên vẫn mỉm cười chưa buông tha

- A, vị này là đại tẩu !? Đại tẩu so với ảnh chụp quả là xinh đẹp hơn nhiều. Ta là Tiểu Ngô.

Hắn vẫy tay chào hỏi

Khụ!

Khụ!

Chào! Cổ họng bị sặc ánh mắt nhìn về phía Lệ Đại Công phóng tín hiệu cầu cứu. Cũng may hắn có lương tâm. Đã nhanh chóng thanh toán tiền, tiêu sái bước ra cửa hàng. Phượng Đình đang ho vội vã rời khỏi.

Thật là nếu Lệ Đại Công đi, họ sẽ nhìn về nàng nên phải chạy, chạy nhanh còn kịp

Bên ngoài màn đêm sau thẳm, chỉ có vài ánh đèn phát ra từ những chiếc ô tô, nghe cả thấy tiếng côn trùng đang kêu. Rượu đã uống hết chỉ còn chiếc bình không, màn đêm thật tĩnh lặng. Nàng chú ý tới 1 thân ảnh đang cùng nàng bước đi. Nàng thấy anh ta đang đi chậm lại để cùng nàng sóng vai Nàng cảm thấy có vài hạt mưa lướt qua, nàng khẽ cười.

-Trời mưa rồi

Lệ Đại Công ngẩng đầu, những giọt mưa nhỏ rơi xuống mặt, xuống cằm

- Chạy thôi.

Hắn nắm chặt tay nàng băng qua ngã tư hướng về phía cửa nhà mình cách đó không xa

Lệ Đại Công phản ứng nhanh, nhanh chóng ôm lấy nàng. Nàng chưa kịp nói đã bị anh ta ôm lên

- Oa, @@nàng hoảng sợ ôm chặt lấy hắn

“Ôm chặt” chỉ đơn giản 2 chữ mà khiến nàng cảm thấy khó thở. Nàng ngoan ngoãn ôm chặt, vòng tay vào cái cổ cứng rắn của hắn, khuôn mặt trú mưa của nàng vùi vào ngực hắn, tránh né những giọt mưa lạnh. Lệ Đại Công vẫn chạy tốc độ không hề giảm. Trong chốc lát hắn đã chạy đến đại sảnh, một tay mở mật mã cửa sau, trực tiếp ôm nàng vào nhà, chạy thẳng lên lầu 2 tiến đến chiếc giường lớn, nhẹ buông nàng ra, xoay người về phía phòng tắm

- Lạnh quá.

Phượng Đình toàn thân ướt đẫm, tay lạnh run rẩy. Tìm quần áo khô để thay bằng không ngày mai nàng sẽ bị cảm. Lệ Đại Công không bật đèn phòng ngủ, nàng không biết quần áo mình cất ở đâu. Đang lúc luống cuống, thân thể run rẩy ở đằng sau có 1 chiếc khăn, một hơi thở nam nhân quen thuộc đang đứng rất gần nàng, lấy khăn phủ lên đầu nàng lau khuôn mặt

-Còn lạnh nữa không?

Lệ Đại Công cúi đầu hỏi, dùng khăn lau cho nàng

- Một chút.

Nàng nhỏ nhẹ trả lời, có lẽ vì lạnh, có lẽ vì anh ta ở quá gần, có lẽ vì ... chính nàng còn chẳng biết nguyên nhân. Cảm giác được bầu không khí thân mật, nàng thấy hơi thở của anh ta, hành động của anh ta. Khi anh ta động đến đầu ngón tay nàng cơ thể nàng có phản ứng. Hắn đem nàng ôm vào trong lòng

- Phượng Đình !

Hắn khẽ gọi tên nàng.

Phượng Đình khẽ ngẩng đầu lên, nhìn vào hắn. Lúc này đây nàng không hề bối rối, không tránh né mà nán mắt nhu bị thôi miên nhìn vào khuôn mặt kia, nhìn vào con người tràn đầy dục vọng. Bàn tay đó khẽ nâng khuôn mặt của nàng, giầy tiếp theo cúi xuống hôn nàng. Cái hôn như được vũ bão nhưng vẫn từ từ thận trọng. Rồi sau đó cặp môi đó lướt xuống cổ, bờ vai nàng...

Y phục ướt được cởi bỏ vứt trên sàn nhà, nam nhân đó đè lên nàng, hô hấp rất khấn trương, xung quanh là bóng tối. Cánh tay rắn chắc ôm nàng vào trong ngực, nàng hô hấp trở nên khấn trương, nàng phối hợp với hắn có sự thân mật. Ngoài trời mưa gió bão bùng, mà Lệ Đại Công vẫn nhất nhất ôm nàng không chịu buông.

Sớm nay ánh sáng đã xuyên qua khung cửa sổ, trời hửng nắng. Phượng Đình khẽ mở mắt thức dậy, người có phần hơi ê ẩm. Che tayngáp cái dài, rồi tiến đến phòng tắm đánh răng theo thói quen. Chiếc gương và ánh sáng của ngày mới làm nàng như bừng tỉnh khỏi cơn mê. Mắt đang nhắm vì ngái ngủ bỗng mở to, trừng mắt ra nhìn chính mình trong gương, nhớ ra tại sao sáng lưng lại thấy ê ẩm. Đúng rồi, mình vừa kết hôn, và tối qua là đêm tân hôn. Nhìn loạn xung quanh phòng tắm đánh giá, chiếc bàn trang điểm trên mặt đá cẩm thạch xanh làm cho người thấy nó có cảm giác thoải mái, hơn nữa là hóa mỹ phẩm, có những đồ dùng cá nhân của nam giới, còn có lọ cao hổ...

Từ từ, sao lọ cao hổ này không giống với loại mà anh ta đã mua hôm qua . Nàng cảm lọ cao hổ nhấc lên, đặt xuống đánh giá. Tại sao nếu dùng hết rồi, không bỏ vô thùng rác mà vẫn để ở đây? Tại sao hôm qua lại mua lọ cao hổ nhãn hiệu khác? Rồi nàng mở lọ ra, thấy bên trong dung lượng vẫn còn đầy ?! Chuyện gì vậy nhỉ? Vì sao Lệ Đại Công phải nói dối, ban đêm lại còn ra khỏi cửa để đi mua, đi 1 vòng mới về? Lúc đầu còn hoang mang, chẳng hiểu anh ta làm vậy để làm gì, rồi tự dưng chợt nghĩ anh ta nói dối là vì ..., anh ta đi ra ngoài là vì...Lúc nghĩ ra thì khuôn mặt nàng đỏ bừng lên. Thật đáng giận tên cảnh sát kia đánh lạc hướng chú ý để nàng nơi lỏng cảnh giác, không thúc giục nàng, rồi mới đem nàng ngay lập tức “tử hình”. Hừ, trông bề ngoài hắn đứng đắn, không thể tưởng được lại là con cáo già (ha há, anh Lệ là Cáo, còn chị là vợ của Cáo)

Trong lúc đang tự trách mình mắc mưu thì nhớ lại những chuyện đêm qua như hiện lên trong đầu nàng như cuộn phim sống động, hắn ta như vậy còn nàng...nàng ...Mặt đỏ như bị lửa thiêu đốt, nàng phải đi rửa mặt,

nước lạnh sẽ làm nàng tỉnh táo. Bước ra khỏi cửa vừa lúc Lệ Đại Công bước đến, và lại thành ra được nam nhân vật chính ôm vào lòng. Anh ta...mặt nàng bừng đỏ, lùi bước chân, so với đêm qua nàng với hắn, với hắn ...làm nàng càng xấu hổ.

- A! Làm người ta giật cả mình !

Nàng thốt ra, giả bộ kinh ngạc, vỗ vỗ ngực vài cái (vợ của Cáo >‘>)

- Thật xin lỗi.

Lệ Đại Công khoe miệng khê cười.

- Em không sao chứ?

Sao là sao? Hắn hỏi có ý gì? Có hay không liên quan tới truyện đêm qua, nàng á khẩu nói không biết nói sao!! Hình như tối qua nàng có đau, anh ta cầm tay rồi hôn nhẹ, hôn lên những giọt nước mắt như an ủi, xoa dịu nàng cho đến khi cảm giác đau như mất đi...

- Khụ, khụ. Hảo!

Phải cố đá chuyện đêm qua sang 1 bên.

-Ta...ta vừa dậy nên cổ họng ta cảm thấy khó chịu nên giọng ta hơi khàn

-Không sao cả!Anh có làm bữa sáng em có muốn ăn hay không?

Hắn ta ôn nhu nói.

-A! Bữa sáng. Em có ăn! Nghe thấy là ăn sáng chiếc bụng nàng lập tức biểu tình sôi sục, tính thêm ăn lại trời dậy, cảm giác thấy thật xấu hổ.

Hai người cùng nhau bước xuống cầu thang, rồi đi vào phòng bếp. Trên bàn là chút cơm, vài lát bánh mì đã nướng, mùi của thịt heo hun hổi, của trứng gà luộc. Bên cạnh có cà phê, sữa, nước chanh. Bên cạnh còn có đĩa sa-lát dưa chuột. Khẩu phần ăn này có thể nuôi cả 1 tiểu đội (hả, nhiều thế ăn nào hết cho em ăn ké với...ra luôn phòng bếp lấy chén cơm bị anh Lệ Đại Công trùm mắt, ta chạy mất dép). Phượng Đình trừng mắt nhìn số thức ăn trên bàn, liền quay đầu về phía hắn để tìm câu trả lời.

- Mỗi buổi sáng anh đều ăn nhiều như vậy à ?

- Anh không biết em thích món gì...nên mỗi thứ làm 1 ít.

Anh đáp lại với vẻ xấu hổ, khuôn mặt tuần tú giờ lại có màu đỏ. Rồi anh bước tới chiếc bàn ăn, kéo chiếc ghế ra mời nàng ngồi. Hàng động đó của anh làm nàng khê cười

- Cảm ơn!

Rồi nàng mỉm cười đáp lễ và ngồi xuống.

Lệ Đại Công khê vuốt cằm,mặt vẫn hơi đỏ rồi rót cho nàng 1 ly cà phê.

- Ăn đi.

Lệ Đại Công ôn nhu nói.

Cung kính không bằng tuân mệnh, Phượng Đình không cảm thấy ái ngại nữa. Nàng cầm lát bánh mì lên cho vào thịt hun khói và vài lát dưa chuột kẹp vào rồi cắn 1 cái ngậm, cao hứng ăn được rất nhiều. Mùi thơm của cà phê làm nàng muốn nếm thử, tay với lấy vài viên đường nhưng ở quá xa tầm tay. Lệ Đại Công lấy vài viên đường và rót cà phê vào cho nàng. Những cử chỉ quan tâm của anh ta làm cho nàng được mở rộng đánh giá. Nàng nghĩ hắn vốn dĩ là nam nhân uy vũ, gan dạ, không nghĩ đến anh ta cũng hiền hòa biết quan tâm chăm sóc người khác, còn vì nàng mà chuẩn bị bữa sáng.Nói đi cũng phải nói lại, anh ta là hảo nam nhân, rất nổi tiếng, nhiều tài nữ theo đuổi như vậy làm sao mà đến giờ mới lấy vợ, và lại lấy nàng

- Cái kia...Đại Công anh...

Nàng thử gọi mà thấy sao khó gọi thế nhỉ? Bọn họ đều đã kết hôn nên không xưng hô khách khí như “Lệ tiên sinh” như dạo trước. Chính là nàng muốn gọi hẳn 1 tiếng “lão công” nhưng không gọi được thành ra phá lệ bỏ họ gọi tên của anh ấy. Lệ Đại Công rót đầy tách cà phê, giương mắt lên nhìn nàng, nhíu mày hỏi:

- Sao ???

- Tại sao đến bây giờ anh mới lập gia đình?

Con người đen hạ thấp xuống, bờ môi khẽ nhếch

- Do công tác của anh bận rộn!!!

Nàng cảm thấy có lí nên gật đầu. Cũng phải, hẳn hàng ngày phải bắt biết bao tội phạm, làm sao có thời gian yêu đương. Cho dù có bạn gái đi chẳng nữa thì bận rộn vậy không hẹn hò gặp mặt sớm muộn cô ta sẽ thấy nhàn chán mà ra đi. (có thể chị mới có cơ hội chứ, cười sượng đến ngoác cả miệng ra còn hỏi lí mới chẳng do)

- Vì sao anh lại đi gặp mặt?

- Dĩ của anh thật sự muốn anh sẽ kết hôn.

Anh gật đầu, bưng cà phê lên miệng uống

-Dì?

- Đúng bà mối Vương chính là dì của anh. Anh từ tốn trả lời.

Phượng Đình mắt nháy nháy thoáng nghĩ đúng là anh ta và Vương bà mối đúng là có sự quen biết. Vương bà còn lo hôn sự cho hẳn, còn nghĩ nàng như bao người kia đều thất bại thật không nghĩ tới “hàng thượng đẳng” này lại coi trọng nàng và còn cầu hôn rồi kết hôn. Ha ha, xem ra mình thật được bảo vật a!

Lấy bánh kẹp iêng cười khúc khích 1 cách vụng trộm, mình gặp hên. Khóa mắt nhìn sang Lệ Đại Công lấy ra 1 cái túi da

-Cái này giao cho em!

- Em? Cái gì vậy ?

- Sổ tiết kiệm, thẻ tín dụng, giấy tờ nhà

Phượng Đình sững sốt ngẩng đầu, trừng mắt nhìn nam nhân bên cạnh. Đây là toàn bộ tài sản của anh ta

- Tiền lương hàng tháng cố định sẽ chuyển vào tài khoản em cần

mua thứ gì thì hãy dùng thẻ để thanh toán.

Anh ta âm điệu ôn nhu, cẩn thận nói.

Oa, đúng là hàng thượng đẳng, hàng thượng đẳng. Hai mắt nàng sáng lên tuy rằng phải tự nói bản thân là bình tĩnh, phải khách khí một chút, nhưng lòng hiếu kì tựa như con mèo con đang nghịch móng vuốt làm lòng nàng rối loạn, mất cả sự nhẫn nại nôn nóng mở ra.

Anh ta tiền lương không hề ít, thêm tiền lương của nàng mọi chi tiêu khấu trừ, hàng năm bọn họ có thể tiết kiệm được rất nhiều tiền, tính toán loạn cả óc, có nhầm hay không, nhiều như vậy cơ à. Nàng sợ mình nhìn nhầm, lắc lắc không tin vào mắt mình, vội tập trung lại tinh thần, cần xác định lại vài thứ.

- Anh nhận hối lộ hả?

Lệ Đại Công sững sốt, khó miệng khẽ nhếch

- Không có

Nàng phải dùng hết sức lực mới thoát khỏi sự mê hoặc của 8 cuốn sổ tiết kiệm. Rồi di chuyển quay mắt sang nhìn anh.

- Cũng phải, anh không phải chức quan to béo bở, nhận hối lộ cũng không đến lượt, như vậy vì sao anh lại có nhiều tiền đến vậy?

Nàng rất muốn hỏi trực tiếp, nàng muốn biết rõ nguyên nhân

- Đó là tài sản của cha mẹ anh để lại.

- Nhiều như vậy sao?

Anh uống cà phê và chậm rãi giải thích

- Bằng hữu của anh mở công ty, anh có đầu tư vào đó và có thu được lợi nhuận.

-Anh khá bản lĩnh đó, nếu chẳng may đầu tư gặp rủi ro?

- Dù rủi ro anh vẫn còn có tiền lương mà!

Anh ta nói rất nhẹ nhàng, băng quơ, giống như không có cũng không sao.

Lúc đó Phương Đình tâm trí náo loạn, hai mắt sáng lên, lúc đầu trong lòng còn thề tiết kiệm là làm giàu cho đất nước nhưng giờ tâm trạng bay lên 9 tầng mây từ khi nào. Ban đầu nàng nghĩ kết hôn xong, muốn tiếp nhận thêm nhiều tranh, mau kiếm tiền vì sửa bột lên giá.

Hắc hắc ông trời quả đối đãi nàng không tệ. Không những nàng được gả cho 1 nam nhân tốt, mà anh ta còn rất nhiều tiền. Nàng không phải lo thiếu thốn chuyện cơm áo. Nha, thật là tốt, như mình đang nằm mơ vậy.

Nhìn sổ tiết kiệm môi đỏ lại khanh khách mỉm cười.

3. Chương 03

Gâu!gâu!gâu

Hoàng hôn đang buông xuống, trong căn nhà lớn truyền ra âm thanh ồn ào, hỗn loạn. Tiếng hét ầm ĩ của 1 người con gái

- Chết tiệt, không được chạy, con chó hư hỏng kia!!!!Trả lại đồ cho ta.

Lệ Đại Công đỗ xe trước cửa chính, đưa chòng mắt về phía phát ra tiếng huyên náo, môi khẽ cười, đối việc ồn ào như vậy như đã thành thói quen.

Mở cửa liền thấy tên “kẻ trộm” trên mồm đang ngậm chiếc khăn choàng dạ màu phấn hồng bị Phương Đình truy đuổi chạy loạn xạ. Vợ hiền của hắn đang mặc áo màu trắng cùng với chiếc quần đùi ngắn, đang chạy đến chiếc ghế sofa – pha với điệu bộ thờ hờn hển, gào hét đuổi theo. Tên kẻ trộm này thấy Lệ Đại Công như thấy cứu tinh, liền chạy tới bổ nhào vào lòng hắn.

-Nặc Nặc, không được trốn!

Tiếng gào thét chói tai, tiếng bước chân lao tới, dáng người yếu điệu đang phi qua đây. Thấy mặt nàng đang đỏ sẫm khí, bàn tay hắn đưa ra, ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, ổn định cân bằng cho nàng khỏi té ngã, đáng tiếc Phương Đình chẳng mấy may để ý, vẫn không ngừng gào thét tên “kẻ trộm”.

-Đáng ghét, Lệ Đại Công, anh tránh ra, không được bao che cho

Nặc Nặc. Lần này nhất định em phải thịt nó.

-Gâu...Gâu...gâu !!!

Con chó lông đen tuyền ngẩng mặt về phía Lệ Đại Công ánh mắt như lên án nàng, ủy khuất kêu rên

Làm ơn, là ai mới khi dễ ai!=-.=

- Không được kêu rên, trả đồ cho ta.

Nhìn thấy con chó nhỏ biểu tình vô tội, nàng càng tức giận

Lệ Đại Công mỉm cười, ra mặt giăng hòa

- Phượng Đình, em bỏ qua đi.

- Cái gì, không thể. Chiếc áo choàng kia giá tiền 2 vạn đó. Là em năm đó phải vô cùng tích góp mới mua được nó, vậy mà giờ lại bị nó cắn rách, sao lại có thể bảo em bỏ qua được cơ chứ.

Nàng càng nói càng lớn tiếng rất giống với sư tử hà đông

Bước chân cực kì khí thế, khiến cho Nặc Nặc hoảng sợ, thừa cơ Lệ Đại Công ôm Phượng Đình ngăm chặt chiến lợi phẩm chạy nhanh ra khỏi cửa.

- Á, nó chạy, nó chạy...

Phượng Đình gào thét, bởi vì chiếc áo choàng bị hủy hoại, cội lòng đang tan nát.

- Anh buông em ra, con chó kia trả áo choàng lại cho ta.

- Áo choàng đã bị nó cắn hỏng rồi, em có lấy lại cũng vô dụng.

- Là anh che chở cho nó, hai lần trước nó cắn hỏng 2 đôi giày của em rồi.

Nàng không cam lòng, nắm chặt bả vai chồng tức giận đỏ mặt.

Lệ Đại Công ôm nàng đến ghế sofa rồi buông nàng xuống

-Thôi mà, em đừng tức giận nữa.

Hắn rất nhẫn nại nhẹ nhàng dỗ dành nàng.

- Chờ anh một chút, anh sẽ ra lấy lại nó cho nàng được chưa?

- Hừ.

Phượng Đình hai tay ôm ngực, mặt quay đi (chị này biết dối)

- Bằng không anh dẫn em đi mua chiếc khăn choàng mới

- Hừ.

Nàng hừ lạnh 1 tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn quay sang trái, không thể dung túng hành vi nuông chiều con chó nhỏ của chồng. Mắt quay ra thấy có 1 nam nhân đã đứng ở cửa từ bao giờ, sắc mặt biến đổi, xấu hổ đến mức chỉ muốn chui ngay xuống đất

-Sao anh không cho em biết nhà mình hôm nay có khách đến.

Nàng trừng mắt liếc nhìn lão công một cái, giọng nói nhỏ có vẻ oán giận

- Có khách sao? Lệ đại Công quay mặt ra cửa nhìn .

Đó là Giang Chấn là người nhà, người nhà, không quan hệ, không quan hệ

Sao lại không quan hệ cơ chứ. Nàng ở trong lòng oán giận, thật là, có khách đến mà không nói với nàng một tiếng. Có khác nào hại nàng bị người ta nghĩ là người đàn bà chanh chua... Để giữ hình tượng người vợ hiền của mình nàng phải trấn định, mỉm cười nào, mỉm cười chào

- Ách, em đi nấu cơm!

Miệng nói lời khách sáo, chân đã lui nhanh vào bếp. Nhìn cô vợ cuống quýt chạy, Lệ Đại Công ôm môi cười, con người vẫn dõi theo bóng dáng vợ.

Làm cho Phượng Đình xấu hổ khôn nguôi. Giang Chấn từ đầu chí cuối mặt chẳng có vẻ gì là thay đổi, tự đi dép lê, không nhìn Phượng Đình đến 1 cái. Nhưng ánh mắt lại chú ý đến chiếc tủ giày, có treo 2 con búp bê vải. Búp bê nam thì cao, mặt màu cà phê mặc đồng phục cảnh sát, trước ngực còn có cảnh huy. Nữ kia thì nhỏ hơn, tay cầm 1 chiếc bút, đeo tạp dề màu hồng, chu cái miệng nhỏ nhắn làm bộ hôn mặt búp bê nam.

Lệ Đại Công nhìn ra phía đó giải thích :

-Đó là cửa lễ vật của em gái Phượng Đình, nàng cứ muốn treo nó ở cửa

Giang Chấn ánh mắt thu hồi đầy biểu tình,cầm túi tư liệu đi vào.

-Người định làm sao với tên được phái tới?

Hắn hỏi với giọng rất lạnh lùng, như những khối băng nhỏ văng vào tai người nghe.

Lệ Đại Công biết là bạn tốt đang nhắc nhở mình, con người đen láy suy ngẫm

- Hắn là người được phái đến

-Thủ trưởng cam đoan nhân phẩm của hắn

- Người tin?

- Không tin...

Phượng Đình trốn vào phòng bếp, đi sát cửa nghe lỏm xem họ có đang nói về mình hay không.Xác nhận là bọn họ không có năng mở thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn bọn họ còn bàn bạc lâu thế kia không phải Giang Chấn sẽ ở lại đây ăn cơm đó chứ? Nghĩ tới điều này nhìn phòng bếp sạch sẽ không khỏi nhăn mặt. Dù đã kết hôn 1 tháng nhưng với nàng việc bếp núc vẫn không tiến triển.

Xác nhận là kinh tế của Lệ Đại Công hùng hậu, nàng không cần phải vùi đầu đi vẽ. Nàng cũng từng có ý là sẽ làm 1 hiện thê, mua 1 đồng sách dạy nấu ăn, để có thể nấu được món ăn ngon, thăm hỏi khi anh ấy vất vả công tác.

Nhưng do Lệ Đại Công quá nuông chiều, làm phá hủy kế hoạch của nàng, mỗi sáng đều là hắn chuyển bị thức ăn, không có âm thanh của đồng hồ báo thức nàng cứ thế ngủ, khi đồ ăn sáng hoàn tất, mới gọi nàng tỉnh dậy.

Trưa thì lại ở lại đội đặc nhiệm Phi Ứng không có ăn cơm. Nàng cũng từng nấu mấy món thức ăn tối, nhưng lại hỏng chỉ đồ đi, nhưng Lệ Đại Công cũng chẳng trách móc, lại xắn tay trở tài nghệ, luôn làm nàng kinh ngạc không thôi.

Sau khi cưới 1 tuần, nàng đành cúi đầu, chính thức biến thành chủ gia đình, tùy ý chồng sắp xếp. Nhưng hôm nay có khách tới, mà hắn lại bận công chuyện như vậy, nàng là vợ, đã nói là xuống bếp nấu cơm thì phải làm bằng được, phải làm được 1 mâm cơm.Nàng đi đến chiếc tủ lạnh. Tuy là nói nấu cơm,nhưng Lệ Đại Công mua nhiều đồ ăn , luôn là đồ mới, tươi tốt, có rau, dưa, thịt bò.

Nàng quyết định sẽ nấu.

Đang vo gạo thì chồng nàng gọi có điện thoại.Tay ướt, nàng lau lau

- Alo

-Phượng Đình là ta

-A.Tiểu Quyên thật xin lỗi,ta đã vẽ xong rồi, đồ kia buổi chiều ta định chuyển qua, về phần ‘quang điện’ mai ta sẽ chuyển tới tập chí.

- Cái kia được rồi, đừng chuyển bức vẽ đến vội.

- Sao? Đồ có vấn đề hả? Vừa nghe điện,tay vừa kiên trì thái trên thớt gỗ

Lấy chồng được thời gian, nhàn rồi, nàng quay lại nghề họa, cũng là nhàn cư vi bất tiện. Bên kia đầu dây, tiếng Tiểu Quyên vẫn truyền đến:

-Đồ kia không có vấn đề gì cả,mà là lão bản hi vọng người có thể vẽ thêm 2 chương nữa, tư liệu ta truyền qua mạng, người chỉ việc nhận

- Ok, không thành vấn đề.

Phượng Đình ngay lập tức đáp ứng

- Còn nữa, công ty sản xuất đồ uống cho trẻ em muốn người vẽ nhãn được chứ?

- Đồ uống cho trẻ em?

- Đúng vậy, ta nghĩ người là thực nữ, chắc sẽ am hiểu vấn đề này. Mỗi loại trà đều có tác dụng riêng đối với trẻ con. Ông chủ nói lấy người làm đại biểu chắc việc hợp tác sẽ thuận lợi.

Tiểu Quyên nói 1 thôi một hồi với vẻ cực kì hưng phấn

Như thế này có khác nào cơ hội từ trên trời rơi xuống đầu nàng, Phượng Đình nghe xong 2 mắt trợn lên, quên là trong tay mình đang cầm con dao thái. Thật là cơ hội nghìn năm có 1! Truyền thông quảng cáo, lợi nhuận cao, tác phẩm của nàng nhất định sẽ được khẳng định, chỉ trong chớp mắt khắp ngõ nhỏ, góc ngách sẽ biết, sẽ nổi tiếng...

Sau khi xoay vòng khiêu vũ trong trạng thái hưng phấn, vận may. Nhưng trấn tĩnh nửa vòng lại thấy

- Vì sao lại là ta?

Nàng hỏi với ánh mắt hồ nghi. Mặc dù nàng vẽ tranh minh họa vài năm nay cũng có chút tiếng tăm. Nhưng đây là 1 dự án của công ty có tiếng.

Tiểu Quyên chần chừ chút, lúc sau mới ấp úng trả lời

- Đương nhiên là vì... là vì họ thích phong cách vẽ của người

Nghe khẩu khí của biên tập lúng túng, Phượng Đình trong lòng đều biết

- Vì ta là vợ của Lê Đại Công?

- Cùng không hẳn như vậy... Cũng không quan hệ, dù sao Lê Đại Công cũng chỉ là danh nhân, báo chí tuyên truyền ca ngợi. Nhưng chẳng phải hẳn vì tạp chí mà chú ý người. Nhưng nếu phong cách vẽ của người không đẹp thì họ đâu tìm.

Phượng Đình bĩu môi, nhưng Tiểu Quyên nói cũng có phần đúng. Dù hẳn là ai nhưng nếu nàng thực sự không có năng lực thì họ cũng không tìm tới, dù sao cũng là 1 món tiền lớn

Chính là nàng không nghĩ tới có ngày tạp chí này lại là giúp mình đánh bóng tên tuổi. Bên kia đầu dây, Tiểu Quyên lo lắng, lại không dám thúc giục, cẩn thận hỏi :

- Phượng Đình ý người thế nào?

- Hảo, ta chấp nhận. Cô phật phật nhát dao bổ củ tỏi làm đôi (chắc hưng phấn quá)

- Thật tốt, vậy ta lập tức đi báo cho lão bản.

Tiểu Quyên do quá ư hưng phấn đã quên cả tạm biệt bay đi báo cáo ngay

Phượng Đình thấy máy tự động bị ngắt, công việc ở bếp vẫn ngay trước mắt, lại bắt tay làm tiếp, do không tập trung rau dưa cho lungtung, dầu thì đổ hơi nhiều. Ôm tâm trạng phấn khởi, dọn ra bàn thức ăn thơm ngào ngạt, tự động thấy tiếng tivi ngoài phòng khách được chỉnh to âm lượng. Đi tới cửa phòng bếp, nhìn thấy mặt 2 nam nhân xanh mét, tròng mắt nhìn màn hình, phóng viên đang thông báo tin tức.

Trải qua thời gian phối hợp điều tra cảnh sát quyết định chuyển công tước sang Mỹ thẩm vấn.

John – Địch Mã Tư, tên hiệu Công tước, tháng trước đội đặc nhiệm Phi Ưng bắt được, được giao cho FBI về mỹ thẩm vấn

Trên ghế 2 nam nhân, mặt càng khó coi, nhìn tivi tròng mắt như muốn đập tan nó tới nơi.

- Tên cáo già...

Giang Chấn vẻ mặt tối tăm, dù sớm biết thủ trưởng sẽ giao công tước đi. Nhưng tin tức trước mắt làm hẳn không tránh khỏi nóng mắt. Công tước tuy là tội phạm quốc tế, nhưng là họ bắt được về tình và lí nếu thẩm vấn phải ưu tiên thẩm vấn ở Đài Loan trước đã chứ!

- Shit!

Phượng Đình đứng cạnh cửa phòng bếp, kinh ngạc nhìn Lê Đại Công. Từ khi kết hôn đến nay lần đầu thấy chồng chửi thề, cơ hồ chàng phải tức giận vô cùng mới thế. Nàng nhú mày, sau khi đợi tin tức qua, mới đi ra

- Hello, có thể ăn cơm được chưa?

Nàng mở miệng tiếp đón

- Ta đã chuẩn bị cơm xong xuôi, 2 người ăn cơm đi.

Hai nam nhân nghe vậy, tất tivi, chậm rãi tiến tới bàn ăn ngồi xuống.

Nàng không quên sắm vai hiền thê, còn xới cơm cho họ, gặt gù cổ vũ tài nghệ của mình. Chính là không như nàng mong đợi, một sự trầm mặc đang diễn ra. Trên bàn cơm im ắng, chỉ có tiếng búa đũa va chạm nhau, 2 nam nhân không nói 1 tiếng nào cứ thế ăn, sắc mặt lạnh lùng rất khó coi. Có vẻ như họ không nói lên được khẩu vị???. Nàng tức giận hỏi :

- Lê Đại Công, anh đau bụng ?

Lê Đại Công sững sốt :

- Không có!

- Có phải đồ ăn rất khó ăn?

- Làm sao có thể!

Hắn nhú mày, vẻ khó hiểu

- Vậy sao sắc mặt nah khó coi như ăn phải thạch tín vậy?

Nàng cầm chiếc đũa trên tay chọc chọc. Hai nam nhân đưa mắt nhìn nhau, trao đổi gì đó. Lê Đại Công cũng không giải thích, chỉ nói câu :

- Không có việc gì!!!.

Rồi lại cúi đầu ăn

- Hai người ...???

Phượng Đình nổi nóng

Nàng gấp đũa thức ăn thực to cho vào miệng, trong lòng đang tính toán. Thôi bỏ đi, dù sao đang có người ngoài ở đây không tính toán với hắn. Hắn là chồng nàng, không lo ko có thời gian ở 1 chỗ, sẽ có lúc hắn phải nói ra...

Không khí nặng nề buổi tối chấm dứt, nàng biết chồng sẽ cùng ngồi với Giang Chấn bàn chuyện nên chủ động dọn dẹp, sau đó lên lầu tắm. Rồi nàng vào phòng ngủ bôi kem dưỡng da, lúc đó mới thấy âm thanh Giang Chấn đi xe về.

Lúc sau Lê Đại Công mới tiến lên phòng, lẳng lặng cầm quần áo đi tắm. Lúc lâu sau hắn thay áo ngủ, tóc còn ướt tiêu sái bước ra, yên lặng ngồi 1 chỗ sấy tóc. Nàng 1 bên bôi kem dưỡng, bên quan sát hành động của chồng, tự dưng thấy hắn điềm đạm, lại thấy bất an.

Ở lâu với hắn nàng cũng hiểu tính cách của hắn.

Tuy hắn bên ngoài nam nhân mạnh mẽ nhưng hắn là người tính cách ôn nhu, cá tính tốt, và tài nghệ nấu ăn cũng ngon. Hắn thích nằm ngủ bên phải, thích uống bia, có thời gian nghỉ là mang Nặc Nặc đi dạo. Có lúc cùng nàng đi bách hóa sắm đồ, hắn rất yêu thương nàng

Là người có trách nhiệm trong công việc, tỷ như bây giờ Lê Đại Công nhú mày suy tư, mặt không vui, nhìn thật khổ sở. Nàng quyết định mang lọ nước thảo y mát xa đến

- Anh cởi áo ra!

Nàng đi đến bên giường, người cúi xuống, những sợi tóc rũ xuống bị dây thun buộc vào vô tình lộ ra bờ vai trắng nõn

Nam nhân nằm trên giường nghe lời nàng nói lấy làm giật mình ngẩng đầu lên nhìn thấy cảnh xuân mê người vậy, nháy mắt đã đem đồng văn kiện bỏ xuống, lập tức đến bên cạnh vợ hiền. Con người đen nhìn nàng chăm chú, lửa tình đang cháy, hẳn nghĩ là nàng có ý muốn...

-Đừng nghĩ sai lệch.

Nàng trừng mắt cảnh cáo.

- Em chỉ muốn giúp anh mát xa

Lệ Đại Công cười khẽ 1 tiếng, tuân lệnh lão bà chỉ thị. Nam nhân cường tráng kia, không thể không như miếng sô cô la hấp dẫn khiến ta muốn cắn thử 1 cái.

Kì thật, nàng từng cắn qua. Mỗi khi bị sự triền miên là nàng nóng chảy, nàng đã cắn vai chồng, ngay cả khi đạt đến cao trào hẳn vận động mạnh mẽ...A...nàng đang nghĩ gì vậy, không được quên “chính sự”, không thể bị sắc dụ mà quên. Phượng Đình vỗ vỗ hai má, chấn tĩnh lại tinh thần cho đến khi hết mặt đỏ mặt áo lại ngã vào vai chồng, được vòng tay ấm áp ôm lấy. Quả nhiên, Lệ Đại Công phiền não công việc, áp lực là cho toàn thân hẳn cứng nhắc, trên người khối cơ bắp cuộn chặt.

- Có hay không muốn em dùng lực mạnh hơn

Lệ Đại Công hừ 1 tiếng, kê gập đầu, mặt vẫn nhăn nhó. Nàng hít 1 hơi thật sâu, tay dùng thêm sức không khiến nàng toát mồ hôi, lúc sau khối cơ bắp mới thả lỏng. Thấy hẳn cau mày, Phượng Đình khẽ hỏi:

- Đại Công?

- Ừ!

- Cái kia, tin tức đó có phải là người anh bắt hôm chúng ta kết hôn?

- Ân.

Đôi lông mày lại nhíu lên.

-Hắn được FBI giải đi khiến anh cảm thấy mất hứng?

-Ai?

Lệ Đại Công mở to mắt. Phượng Đình tiếp tục dùng tinh thần học hỏi của mình truy vấn :

- Vì sao?

Con người hẳn đen lại, khẽ hừ 1 tiếng, lẩm bầm 1 câu

- Anh muốn nói gì vậy?

- Vì sao em muốn biết?

-Đương nhiên là vì...Anh là chồng của em

Đáp án này ngoài dự kiến

- Em muốn biết chuyện này vì anh là chồng của em?

- Đúng vậy, chuyện làm anh phiền lòng dĩ nhiên em muốn biết.

Nàng trả lời con người thẳng tắp nhìn hẳn

Nhìn ánh mắt nàng lộ rõ vẻ quan tâm, sự lo lắng. Hẳn mỉm cười, tâm tình tốt hơn nhiều

- Em muốn biết điều gì?

- FBI mang hẳn đi không phải chuyện tốt sao, vì sao anh lại lo lắng?

- Nhưng người là do bọn ta bắt, muốn điều tra phải bọn ta trước chứ.

Hắn dựa đầu vào chiếc gối tựa ở đầu giường đáng vẻ lão bà khi truy vấn hắn và cứ đánh yêu lúc này làm cổ áo bị hạ thấp xuống, lộ ra..

Phượng Đình không biết ánh mắt của chồng đang chăm chú..., nhưng với câu trả lời của hắn khiến nàng ngạc nhiên, ánh mắt kinh ngạc.

- Hả? Chẳng phải các anh đã bắt người đó được 1 tháng rồi sao, trong 1 tháng lại chưa thẩm vấn hắn ?

- Công tước sa lưới, FBI lập tức đánh hơi, yêu cầu cấp trên chúng ta không cho phép thẩm vấn

-Vì sao?

- Vì công tước là tay buôn bán tầm cỡ quốc tế FBI sợ hắn sẽ tiết lộ những bí mật lớn.

- Cơ mật ?

- Có thể hắn nắm giữ nhiều cơ mật của các tổ chức, và buôn bán vũ khí cho nên FBI hay CIA trong hai cơ quan này có người tiếp tay cho hắn, nên FBI muốn điều tra nội gián...

Phượng Đình mơ hồ hiểu, nghe nhưng sự việc này ánh mắt bắt đầu trùng xuống, không còn nghe thấy chồng đang nói cái gì. Hắn nói 1 lèo thấy mắt nàng biểu tình

- Có hay không chuyện này rất nhàm chán?

- Ừm , đúng vậy!

Nàng gật gù có chút xấu hổ,

- Mấy danh từ này quả là khó hiểu

- Khó hiểu em nhưng vẫn nghe

Thấy vẻ mặt ngốc đáng yêu, thành thực, khẽ cười

- Ai cho phép anh cười vợ hả?

Mặt nàng ửng đỏ, tay đập đập vào ngực chồng trừng phạt vì dám giễu cợt nàng. Chính là bàn tay bé nhỏ này vừa đánh cổ tay đã bị cầm lấy, kéo nàng lại trong lòng, tức khắc nàng đã bị khống chế.

- Anh...

Nàng hô nhỏ 1 tiếng, rồi tình thế xoay chuyển, thân thể nàng đã bị Lệ Đại Công đặt trên giường

- Anh.. anh làm gì vậy...

Mặt nàng ửng hồng, giây dựa.

-Chúng ta tán gẫu chút nhỉ.

Tiếng cười khàn nhẹ, thân thể cao lớn đè nặng nàng, nhưng lại không làm đau nàng mà chỉ khống chế động tác của nàng.

- Tán gẫu cái gì?

Nàng nhìn lên khuôn mặt anh tú quen thuộc, tim thì loạn nhịp vô cùng. Hắn dựa vào bên tai nàng, lần này không phải mấy từ tiếng anh viết tắt, mà là thủ thỉ chuyện vợ chồng, lập tức làm nàng nóng như hỏa thiêu, nàng đỏ mặt giây dựa.

- Anh ...

Lời nói chưa thoát ra môi đã bị bao vây, đem từng câu từng chữ của nàng nuốt trọn, nàng không thể phản kháng vì hắn rất mãnh liệt, thân thể quen thuộc của vợ bị hắn từng tắc, từng tắc đoạt lấy, dụ dỗ nàng... Chốc lát Phượng Đình đã đầu hàng, thân thể tùy hắn chế ngự...

4. Chương 04

Trên mặt tủ lạnh là những mẫu giấy dán nhỏ

CIA

FBI

ISI

FSB

DGSE

Một loạt tên viết tắt tiếng anh, là tên viết tắt của các cơ quan tình báo . Nàng trừng mắt, khởi điểm có vẻ mắt hững, trong lòng rất không thoải. Nàng đâu còn là đứa trẻ còn đang tuổi học sao có thể nhét mấy chữ cái tiếng anh viết tắt này vào đầu ^^.

Trong đầu đang bốc ít khói tức giận. Chồng người ta ghi vài thứ như muốn ăn đồ gì, cần mua gì đó, công việc cần vợ làm. Mà lão công nhà nàng, lại ghi tên viết tắt cơ quan tình báo của các quốc gia.

Nàng trừng mắt nhìn tờ giấy ghi chép, ngồi bàn ăn nhìn, 1 bên uống sữa, 1 bên nhìn chăm chăm vào mấy tờ giấy, môi cười mím. Chữ của chồng và người hấn có vẻ giống nhau. Ngôn ngữ, cử chỉ là 1 sự quy củ .

Trừ bỏ lúc ở phòng ngủ không gian thân thiết, ở nơi khác không bao giờ thấy hấn lời ngon tiếng ngọt. Sự ôn nhu che giấu vào trong. Trên bàn bữa sáng quá nhiều, lão công này không cảm thấy mệt mỏi, hôm qua hấn tận lực đến đêm, ngủ cũng không được bao nhiêu, lại còn có thể sẵn sàng, thay nàng chuẩn bị bữa ăn, mới đi ra cửa.

Nàng hạ cốc sữa, cầm bánh mì cắn 1 miếng, nhâm nhi tình yêu của lão công giành ình.

Ôm tâm tình tốt đẹp, ăn xong bữa sáng phong phú, thu dọn bàn ăn, xoay người lên lầu vẽ bản nháp, bắt tay vào thiết kế nhãn hiệu cho trẻ con, đang vẽ chạy xuống lấy tờ giấy viết ở tủ lạnh đem cất nó như 1 bảo vật.

Vài ngày sau, tại bộ công an lễ trao tặng huy chương cao quý được diễn ra cho các nhân viên có công truy bắt công tước. Tuy trao giải chỉ là nghi thức nhưng vô luận thế nào cũng làm cho giới truyền thông sôi nổi, đều canh giữ có thể quay chụp được lúc Lệ Đại Công lĩnh thưởng.

Thân là vợ của nhân vật chính, nhưng Phượng Đình lại ở nhà, ôm 1 đồng hồ ăn vặt, ngồi trước tivi theo dõi tình hình lão công lĩnh thưởng.

Kì thật nàng cũng muốn tham dự, hưởng thụ thứ ánh sáng huỳnh quang, nhưng nàng còn đang vội bản thiết kế này thời gian nghỉ ngơi còn không có, càng không có thời gian uốn tóc hay mua quần áo đi dự, thân là lão bà của anh hùng, 1 hình tượng trọng yếu lại không đối mặt trước giới truyền thông.

Lúc này tivi hiện lên hình ảnh, nàng không khỏi trợn mắt lên, vẻ mặt kinh hãi, hưng phấn, quên iếng khoai tây chiên vô miệng.Oa? Đó...là ai...?

Đó là chồng nàng sao? Hấn đã thăng chức đội trưởng, nhưng căn bản không cần mặc đồng phục, thăng cho đến hôm nay nàng mới phát hiện khi chồng mặc đồng phục bộ dạng thật anh tuấn, quả là khiến nhiều nữ nhân đổ rầm rầm.

Cứ thế ngơ ngác thảng cho đến khi có âm thanh xe quen thuộc, phản xạ tự động lóe ra, bỏ ngay khoai tây, nhanh chóng chạy đến cạnh cửa

- Lão công, anh đã về rồi!

Lệ Đại Công từ trong xe bước ra, trên người vẫn mặc đồng phục, nghe thấy tiếng kêu đó, kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn thê tử cười đến ngọt ngào:

- Anh có muốn uống chút trà?

Chưa kịp trả lời, nàng đã chạy ngay đến phòng bếp, bưng ra chén trà

-Có mệt hay không?...

Xem nàng đang cố gắng hầu hạ khác ngày thường, chưa tiếp thuthái độ của chồng, lời nói, hành động có điểm bất đồng. Nếu không phải sự khẩn trương khiến nàng thêm phần diễm lệ, thấy đó chính là hiền thê của mình thì hẳn nghĩ mình vào nhầm nhà

- Phượng Đình, em khỏe chứ?

Lệ Đại Công bị thê tử buộc ngồi xuống, xem nàng có vẻ kích động, làm hắn không khỏi thấy lo lắng

-Hảo, làm sao lại không khỏe chứ!!!

Nàng cười meo meo trả lời, hai tay cầm chén trà nóng, tiến đến trước mặt hắn.

- Uống đi khi nó còn ấm

- Em sao vậy? Đã uống thuốc chưa?

Trông nàng mấy ngày nay bận rộn công tác, ăn mặc không chú ý thời tiết thay đổi, hay bị nhiễm cảm mạo, hôm qua đã đi khám bác sĩ và cho thuốc uống.

-Em đã uống!

Phượng Đình gật đầu.

- Anh uống trà xong hãy đi tắm, em đi chuẩn bị bữa tối.

Bộ dạng này của nàng không làm hắn tươi cười mà lại cảm thấy lo lắng

- Em thực không sao chứ?

Thần sắc hắn ngưng đọng, tay đặt lên trán nàng, hoài nghi có hay không bị sốt, nếu không khi hắn về nàng tự dừng nhu con mèo nhỏ vậy.

- Hôm nay, em có ăn phải gì không tốt không?

Bọn họ vẫn là tân hôn, nhưng ngay từ đầu hắn đã biết chính mình lấy về 1 nữ nhân không ôn nhu nhu hiền thê lương mẫu. Cảm xúc của nàng có vẻ phần khởi, hai mắt có vẻ sáng lạ thường

-Không có, em không có ăn nhầm gì.

Nàng cười lắc đầu, tay kéo bàn tay chồng xuống

Đại Công mi mắt không lay, bàn tay to nắm lấy bàn tay nàng, nhìn thẳng mắt nàng hỏi:

-Em có uống thứ gì pha rượu?

-Không

-Thật chứ!

Anh lại 1 lần nữa, sờ lại chán nàng, xác nhận là nhiệt độ cơ thể bình thường

-Em?

-Ân!

Hắn chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia, giờ mấy ngón tay trước mắt

- Đây là mấy?

Phượng Đình mắt tròn trắng, không nhìn được cười

-2 ngón

Hai tay áp sát thắt lưng không hờn dỗi, nhìn khuôn mặt kia nói

- Lệ Đại Công chẳng nhẽ em không ngẫu nhiên làm 1 chút hiền thê được sao?

Hắn rút cục thở dài nhẹ nhõm, trầm mặc, nhìn ánh mắt, cần nhận thức căn bản nàng không thể. Thấy trượng phu trầm mặc, làm cho Phượng Đình không vừa lòng

-Hắc!

Nàng trừng mắt, vươn ngón tay trở, tay kia vỗ ngực ra vẻ

-Anh không nói lời nào là có ý gì?

Hắn cười mà không đáp :

- Như vậy hôm nay chỉ là nhất thời quật khởi?

Quả nhiên gương mặt kia đỏ lên

- Cái kia? Như thế nào?

Nàng xoay mình hiện vẻ thẹn thùng

-Anh có thể biểu diễn lại lần nữa không?

Mặt nàng càng lúc càng hồng

-Biểu diễn???

Con mắt tràn đầy nghi hoặc

Nam nhân này như thế nào lại chậm hiểu. Nàng trong lòng thầm oán giận, mắt liếc hắn 1 cái

- Anh không thể mặc lại bộ đồng phục lúc trao thưởng cho em xem 1 lần hay sao?

Nàng vành tai chờ hắn trả lời, vừa thẹn, lại vừa dậm chân thúc giục.

Con người đen nhìn vợ đến khó tin

-Em muốn anh mặc bộ đồng phục tái diễn cảnh trao thưởng.

Lệ Đại Công thanh âm xác nhận, biểu tình phức tạp.

Thật tốt quá, rúc cục anh ta đã hiểu được yêu cầu của nàng!

-Đúng vậy, đúng vậy!

Mặt nàng cười tươi, mảnh liệt gật đầu chờ mong hắn “biến trang”, con mắt loạn xạ. Lệ Đại Công cư nhiên ngẩng đầu lên cười, có vẻ như rất thú vị

- Đáng ghét!anh cười cười cái gì? Người ta hôm nay chỉ được nhìn qua tivi.

Nàng tỏ vẻ nũng nịu, oán giận. Hắn vẫn là đang cười, nàng cảm thấy mặt mũi cay cay, dậm chân

-Lệ..Đại Công, anh không thể thay hay sao?

Phượng Đình thẹn quá hóa giận, hừ 1 tiếng, quay đầu muốn đi.Chính là khi bước đi, bên hông bị 1 vòng tay to giữ chặt chiếc eo nhỏ, đem nàng ôm lấy.

-Chờ chút, anh thay đồ cho em xem là được chứ gì?

Mặc dù hắn nhịn không thể cười to, nhưng khóe miệng vẫn giơ lên tỏ vẻ cười.Sự tức giận của nàng biến mất, hai mắt sáng lên

- Thật chứ!

-Thật.

Nàng đang ngồi ghé sô pha, đứng bật dậy, khẩn cấp lấy túi giấy nhét vào trong lòng.

-Vậy anh mau đi thay đi, còn ngồi đây làm gì?

Lệ Đại Công cười đứng dậy, thuận theo lời chỉ thị, cầm đồng phục hướng về phía phòng tắm, nàng còn dặn mặc phải “chuyên nghiệp” chút, phải đội cả mũ và đeo huân chương nha!

Sau 1 lúc phòng tắm rúc cục mở ra, 1 phong thái hùng dũng, anh tuấn.

Soái! thật sự suất chúng.

Phượng Đình trừng mắt lớn, siêu sao đây mà, cười mặt phien hồng.Ôi trời!nàng lúc trước còn không biết hần phong độ như vậy, chẳng trách phái nữ nhìn hần si mê không thôi, xem ra chính bộ dáng này quả thực dụ dỗ nữ nhân có “hành vi phạm tội”. Hơn nữa nam nhân này là thuộc về 1 mình nàng a! Nghĩ đến đây, Phượng Đình sướng như bay trên mây lơ lửng, lơ lửng, khoái trá đi vòng quanh đánh giá.

Lệ Đại Công không chút nào phản kháng, dung túng co hành vi nhìn trước, nhìn sau của nàng, trong chốc lát mở miệng “ như vậy được chưa?” mắt bắt đầu cảnh cáo

-A! Chờ chút, 1 chút nữa, em còn chưa xem bộ dáng trao giải à!

Hần cười khở, lắc đầu vì sự ham mê của thê tử, nhưng vô phương

- Ai tới trao giải? Làm sao màn này có thể độc diễn

- Em !

Nàng trả lời đương nhiên, tay nhỏ bé hướng ngực hần cầm “ đạo cụ” tươi cười nghiêm túc.

Lệ Đại Công đội trưởng, anh phải phối hợp hành động.Hần thở dài, chỉ có thể phối hợp cùng vợ bắt đầu diễn

...

-Thật đáng khen cho Lệ Đại đội trưởng,

Rồi nàng vỗ tay, hai tay ôm lấy cổ nhìn khuôn mặt tuấn tú hôn 1 cái ngọt ngào.

Nữ nhân khác chỉ có thể nhìn màn hình chảy nước miếng, còn nàng có thể hôn người thật, nghĩ đây, nàng hứng chí như chim gõ kiến hôn vài cái nữa.(vợ chồng nhà này có năng khiếu diễn viên lắm, chồng anh tuấn, vợ si mê)

Lệ Đại Công khẽ thở nhẹ nhòem 1 hơi, đem nàng ôm vào lòng. Nàng lại hôn thêm vài cái nữa, nhưng bị Lệ Đại Công hôn lại “kéo lại vốn”, chính là khởi điểm không có chuyện gì, nhưng giờ thân lại phát hỏa, không thể vãn hồi, môi cùng môi càng lúc nụ hôn càng dài, sự chơi đùa bỗng chốc thành nụ hôn sâu... Lệ Đại Công mới đem người đóng cặp trên trao giải áp tiến đến ghế sofa, bàn tay to cũng tham lam tiến vào bên trong áo nàng, càng lúc càng lấn chiếm

- Anh...còn bữa tối...

Phượng Đình bị hôn nồng nhiệt thử nhắc nhở hần, nhưng hần lại đe nàng hôn nhũn ra, môi như nuốt trọn câu chữ, khiến nàng phát ra tiếng rên rỉ, hơi thở ẩm áp thả ra bên tai, làm cho nàng co rụt lại, mặt ửng đỏ

-Em thấy đói?

Nửa thân trên khởi động hỏi, đồng phục không biết cởi bỏ từ lúc nào..

Nàng vừa nãy có ăn vặt, không cảm thấy đói, có khát nhưng không phải là ăn mà là...

Phượng Đình mặt cười ửng hồng, khẽ cắn môi đỏ mọng, sau 1 lúc không lên tiếng, ánh mắt chỉ nhìn lên người trưởng phu

-Vậy tối nay ăn sau đi...

hần nhanh chóng quyết định, hôn tiếp đôi môi mềm mại của nàng,lại lần nữa áp chế nàng trên sofa

Tối nay?Không thành vấn đề, nàng đương nhiên đồng ý với quyết định của chồng

5. Chương 05

Đài Bắc lúc này đang giờ cao điểm tắc xe cộ. Giữa trưa cái nắng oi bức của mặt trời, không khí ô nhiễm nữa làm Phượng Đình nhanh chóng gọi nhanh tắc xi chạy nạn. Bên trong tuy điều hòa có lạnh chút, nhưng vẫn hơn không khí ô nhiễm bên ngoài. Vừa nói xong địa chỉ cho tài xế, thì di động vang lên. Tay bé nhỏ lục tìm mãi trong chiếc balô lôi ra cái di động

- Alô

- Phượng Đình mình Tiểu Quyên đây.

Thanh âm của biên tập truyền đến, miệng có chút thâm oán. Sao ta mới đi tiếp điện thoại bạn đã bỏ chạy mất?

- Chuyện tốt đẹp rồi ta ở đó cũng thừa, nên ta đi

- Không cần phải chạy nhanh như vậy, còn ở dưới lầu không, 2 ta đi ăn cơm trưa

- Không cần, ta đang ngồi trên taxi rồi.

Điện thoại bên kia Tiểu Quyên kháng nghị

- Người thực là, sao phải gấp gáp như vậy chứ, người đi chết đi

Phượng Đình biết sự nói năng dài ngoắt của Tiểu Quyên

- Ta thực không rảnh mà, nhưng hôm nay ta có việc mà

- A! thật không nghĩ tới người thấy sắc quên bạn, lại làm mặt hiền thê...

- Ta thật hâm mộ nha

- Lần sau chúng ta sẽ đi ăn mà...

- Nhớ rõ cần hoàn thành nhanh tác phẩm đó

- Ta biết, ta sẽ sắp xếp thời gian, cứ như vậy đi

Phượng Đình cúp máy

- Uy, Phượng Đình... Phượng Đình ta còn chưa nói hết...

Phượng Đình xuống xe, thanh toán tiền xe cho tắc xi, chậm rãi xuống xe đi đến tòa nhà của Đội đặc nhiệm Phi Ứng, nàng lần đầu tới nơi này, nghĩ đến chồng, trong lòng môi mọng tự giác nở nụ cười. Đúng lúc có người bước ra, ngây ngô cười, lập tức nhận ra Phượng Đình, xông lên chào đón

- A!Đại tẩu! Đại tẩu chị tìm đội trưởng ?

- Lâm Kiệt, đội trưởng ở đâu, đại tẩu tìm .

- Nha! Ta đi tìm ngay.

Một người trẻ tuổi hướng nàng cười, xoay người lên lầu chạy, vội vàng tìm người

- Ấy đại tẩu, chị vào đi, đừng đứng ở ngoài

- Đúng vậy, đại tẩu đi bên này, cẩn thận cầu thang

- Uy, mọi người đừng đứng chặn đường, đừng làm đại tẩu ta sợ hãi...

Các nam nhân vừa cười, vừa nhường đường, hầu hạ, phá lệ ân cần. Cũng may nàng cũng quen với sự quá khích của họ khi uống rượu mừng cưới, nếu là nữ nhân khác chắc chạy mất dép.

Vào đến văn phòng, nàng nhìn chung quanh mơ hồ xem xung quanh

- Xin hỏi, đây là nơi đội trưởng làm việc?

Đúng bên cạnh nàng, nam nhân kia lập tức đứng dậy hô to

- Lâm Kiệt, không phải ta kêu người đi tìm đội trưởng sao?

Thanh âm vang dội đến mức làm nàng giát cả tai. Một nhân viên báo cáo

- Đội trưởng đang họp trên lầu, đã thông báo cho đội trưởng rồi.

Có người nhìn ta của Phượng Đình thấy bèn hỏi

- Tẩu mang cơm cho đội trưởng?

- Ừm

- Oa, đội trưởng sướng thật, có lão bà mang cơm cho.

Mọi người càng lục tục họp ở đây càng nhiều, nghe nói của phu nhân đội trưởng đến, ánh mắt hâm mộ hiếu kỳ chạy vào

- Tẩu ngồi đi, ngồi đây này.

Một nam nhân chỉ vào chiếc ghế tựa, ân cần mời

- Tẩu ngồi bên này đi, có phong cảnh đẹp

- Trời nóng tẩu uống chén trà lạnh đi

Đội viên nhóm tất cả đều vây quanh nàng, ai cũng cướp lời nhau nói chuyện. Sao nàng cảm giác như họ là những kỵ sĩ vây quanh bảo vệ công chúa

- Các người không đi làm việc đi, sao tập trung ở đây

Tiếng nam nhân quen thuộc truyền đến, Phượng Đình kích động quay đầu, đám nam nhân vừa nghe thanh âm theo hướng cửa nhìn ra, đội tượng được mọi người ngưỡng mộ đang tiến vào phòng

- A! đội trưởng anh đã về! Đại tẩu...

Lời nói chưa hoàn, đã bị Lệ Đại Công đánh gãy, ánh mắt không cười dọa người

- Các người nhàn vậy sao?

- Ách...

Nhìn tâm tình của Đại Công không tốt, mọi người đều lui lui, chỉ sợ ở đây sẽ tan xương nát thịt. Tất cả chạy hết

- Chúng ta có việc đi, đi ngay...

Đội viên vội vàng quay đầu chạy đi. Trong đó có 1 lá gan khá to nhét điều khiển ti vi vào tay Phượng Đình

- Đại tẩu, đây là điều khiển người rảnh mở lên xem

- Cám ơn.

Nàng mỉm cười đáp lại, thấy Lệ Đại Công sắc mặt trầm xuống, nhìn mặt mang tên tức giận, tên kia chạy như bay khỏi văn phòng. Sắc mặt vẫn khó coi, không nhìn vợ nói

- Sao em tới đây làm gì?

Thấy nam nhân này như đang nóng bị dội nước lạnh, không tiếp nhận hảo ý. Hừ, nàng mệt là vậy, vất vả là vậy, hần chẳng cảm kích, lại sắc mặt còn hó coi thể kia cứ như nàng đến làm mất mặt hần ấy

- Em hôm nay kí xong hợp đồng thuận tiện qua muốn ăn cơm cùng anh.

Phượng Đình đem cặp lồng cơm để trên bàn ủy khuất có chút tức giận.

- Anh không thích thì thôi, em về.

Nàng xoay người đi, chính là cước bộ xoay đi đã bị chồng giữ tay lại, không nói lời nào, nàng liếc mắt lại, xem hần còn gì muốn nói

- Anh chưa nói là không thích
- Vậy sao sắc mặt người lại như vậy?
- Thấy bọn họ vây quanh em, anh thấy không vui.

Hắn ngay thẳng thừa nhận.

Nàng trừng mắt kinh ngạc, không hiểu tại sao

- Vì cái gì?

Nàng chưa nói xong ánh mắt chợt sáng nhận biết. Ồ, nàng đã biết. Có phải vì nhìn nam nhân bao vây xung quanh nàng nên hắn thấy không thoải mái. Nàng trong lòng thấy ảm áp, phá lệ nhảy nhót, Thôi, không tính toán, bỏ đi.

- Chúng ta ăn cơm đi, anh chắc đang đói bụng.

Con mắt xác định vợ xinh đẹp không tức giận, cùng kéo ghế ngồi xuống

- Xem em cho anh ăn gì nào? Hắn cố gắng hỏi han, cố ý chuyển sang chuyện khác
- Thịt bò xào ớt xanh, canh khoai tây, sườn xào...Còn có gà hầm
- Em hầm canh gà?
- Không, là do mẹ nấu

Nhắc tới nhạc mẫu đại nhân, anh nhìn vợ hỏi han.

- Mẹ vẫn khỏe chứ
- Ừm, 2 hay 3 ngày nữa sẽ tái khám kiểm tra.

Nàng mỉm cười cho hắn an tâm, cầm chiếc đũa nhét vào lòng bàn tay

Lệ Đại Công nhìn đồ ăn như luyến tiếc cái gì đó

- Hợp đồng của em đàm phán sao?
- Hoàn hảo. Được rồi anh mau ăn cơm đi.

Thức giục vì sợ không ăn xong cơm đã phải đi bắt tội phạm

Lệ Đại Công ngoan ngoan im lặng, cầm đũa ăn, gấp rồi tự dừng dừng tay

- Em không ăn sao?
- Anh ăn đi...em không đói.

Nàng nháy 2 mắt, nhìn chồng cười.

Anh thật bó tay với vợ, nhìn bao nhiêu mới là đủ

- Em đừng nhìn anh nữa, mau ăn cơm đi!

Rồi tay giơ lên trên khuôn mặt khẽ chạm. Phượng Đình chỉ sợ có ai đó vào trông thấy

- Bỏ ra!

Hắn như ngoảnh mặt làm ngơ, con mắt ôn nhu nhìn nàng, nắm chặt 1 tay, tay kia gấp khoai tây đưa lên miệng nàng

- Anh..anh

Mặt nàng càng hồng, trừng mắt nhìn hắn 1 cái, nhưng hắn căn bản không buông tay, đưa tiếp ớt xanh đến miệng nàng. Nàng chỉ sợ đồng nghiệp hắn nhìn thấy, nhanh chóng phải giải quyết nhanh chóng đồ ăn này

Sau khi giải quyết xong đồ ăn này, nàng hỏi trượng phu chỗ rửa mặt, chỉnh đôn lại dung nhan, và rửa sạch cặp lông cơm. Đang lúc nàng đi dọc hành lang, nói lời chào từ biệt với Lệ Đại Công thì trong phòng họp truyền ra tiếng mắng

- Yellow monkey!

Khỉ da vàng! Phượng Đình dừng lại, tuy nàng không định nghe lén nhưng lọt vào tai. Mở cửa nhỏ phòng nàng nhìn thấy bên trong không có tí vi mà chỉ có 1 đám người, có người nước ngoài. Anh ta đang vung tay vút đồng tư liệu, bên cạnh có cấp trên của Lệ Đại Công, tài liệu kia nàng đã từng nhìn thấy.

Không thể nào, lời nói vừa này là nói chồng nàng? Lửa giận nổi lên, Phượng Đình vừa giận vừa sợ, nói tiếng anh tuy nàng không hiểu lắm, nhưng biểu tình người xung quanh tuyệt đối hẳn không nói gì hay.

Dám mắng lão công của nàng? Tên hỗn láo này ta sẽ i 1 trận. Nàng tức giận, xắn tay áo chuẩn bị đi vào, nhưng bàn tay to đã đặt lên vai nàng. Đang nóng không biết ai dám cả gan ngăn nàng đi chủ trì lễ phải, quay lại người đó không ai khác chính là lão công của nàng

- Đại...Cái miệng nhỏ nhắn mới phun ra 1 chữ, anh liền bịt miệng nàng.

- Anh đã nghe thấy

- Kia!

Nàng còn muốn nói chuyện, nhưng vẻ mặt của chồng nàng ngưng đọng, cũng đoán được ra lai lịch của người bên trong không nhỏ, mình chắc tội sẽ liên lụy đến phu quân

Lấy đại cục làm trọng, tuy không cam lòng nhưng phải dùng sức chỉ cần môi, nuốt cơn giận xuống. Còn chồng nàng thì cúi xuống hôn vợ 1 cái

- Em về nhà đi, muộn rồi!

Nói rồi Lệ Đại Công rời đi. Cái hôn làm cho nàng quên cả tức giận, nàng còn đang ngây người ra thì đằng sau nghe tiếng ai ho khê. Phượng Đình xoay người thấy Giang Chấn và 1 nữ đồng nghiệp, không biết đã đứng đó bao lâu rồi.

Phượng Đình xấu hổ vội vàng tránh ra, nữ nhân đó còn nhìn nàng cười 1 cái. Bị người khác thấy hành động thân thiết của vợ chồng nàng, nàng không dám ở lâu, mau chóng chạy khỏi đây! Chính là vừa bước ra cửa lớn đã thấy 2 người ngoại quốc, theo 1 chiếc xe đen đi vào, bộ dạng không coi ai ra gì

Không nhận được nàng lén tìm hiểu nội tình.

- Lâm Kiệt họ là ai ?

- Là FBI

- Đại tẩu không biết thôi, họ cực kì coi thường người khác

- Chính bọn họ mang người đi?

- Đúng vậy!!!

Lâm Kiệt nói với vẻ cực kì tức giận. Người rõ ràng là chúng ta bắt được vậy mà không cho thẩm vấn, lại cương quyết muốn đem người đi...

- Quả thật đáng giận.

Lâm Kiệt bên cạnh gật đầu mãnh liệt

- Tẩu, xin lỗi vì đã nói chuyện không hay này.

Hắn ngượng ngùng cười:

- Tẩu cần người đưa về không?

- Không cần, ta còn muốn đi vài chỗ nữa, người đi làm việc đi

-Tẩu xác định

-Đương nhiên, ta gọi taxi là được mà

-Vậy đi, hẹn gặp lại tầu!

Lâm Kiệt không hỏi thêm, xoay người chạy về tổng bộ. Nàng không rời đi mà hướng tới xe đen , đôi mắt cười lạnh lùng. Tên đó dám khi dễ lão công của ta? Lấy chiếc chìa khóa, nàng quét 1 đường dài vào chiếc xe Xác định phạm án thành công, nàng thu hồi chìa khóa, thông dong dờn khỏi hiện trường

6. Chương 06

Lệ Đại Công được nghỉ lễ 2 ngày quả là điều hiếm có

Theo như thương lệ, mọi việc do chồng nàng sắp đặt, còn nàng chuyên tâm vẽ cho sản phẩm cho trẻ em, bận rộn cho tới giữa trưa mới có thể nghỉ ngơi uống chén trà, rồi xuống dưới lầu. Hắn đang ngồi cạnh bàn bên xấp tư liệu thấy nàng đi xuống, vội lấy 1 hộp ở bàn mang ra

- Đây là cái gì?

Nàng lập tức bị hấp dẫn ngay, đem đặt chén trà sang 1 bên, cầm chiếc hộp không biết bên trong chứa gì?

- Là món quà của nhân viên trong đội tặng em.

Đại Công đơn giản trả lời

- Ta đang nghĩ tới Nặc Nặc, là lễ vật khi trước họ tặng chúng ta.

Nàng khơi mào câu chuyện, nhìn xéo con cún nhỏ bên chân chồng nàng đang vẫy đuôi

- Thì...

Chiếc môi gợi lên chút cười, lấy miếng xương sườn trên bàn ném xuống chân, con chó nhỏ thấy miếng ngon vội tha đi. Phượng Đình nhún mày vì hành động nuông chiều thú cưng của chồng

Khéo léo bên trong chiếc hộp là là mảnh ngọc điệp. Phượng Đình không hiểu tại sao những nam nhân này lại tặng nàng thứ này

- Ngày hôm qua, không biết ai đã làm gì với chiếc xe của FBI? Ách! Đợi 1 chút, 2 giờ chiều ...Nàng nháy mắt nhớ tới, cái tội, mà nàng giờ thấy thấp thỏm không yên, đưa mắt thấy chồng vẫn khí chất ung dung.

Nàng hoài nghi, không dám hỏi nhiều, cúi đầu nhìn mảnh ngọc, bên dưới khắc 3 chữ to : Làm tốt lắm

- Em hôm qua lúc về, cũng đi chỗ để xe, có thấy ai khả nghi bên cạnh chiếc xe FBI không ?Lệ Đại Công giương mắt tra xét

-Không có, không có, em không nhìn thấy gì hết.

Phượng Đình mãnh liệt lắc đầu, cực lực phủ nhận, chốt dạ nắm chặt miếng ngọc trong tay

-Thật không?

Hắn chậm rãi hỏi, miệng mỉm cười 1 nụ cười bí hiểm

Anh...chắc đã biết chuyện lại lời nàng ra trêu đùa. Đáng giận!

Mà cũng đúng thôi,ngay cả tội phạm truy nã quốc tế, anh ta còn bắt được thì kẻ phạm lỗi còn con bé xúu như con kiến của nàng đương nhiên không qua được mắt chồng

- Em, em chỉ không thích bọn họ.

Nàng then quá hóa giận kêu lên

Lệ Đại Công cười, ôm nàng đặt lên đùi

- Buông! Anh đã sớm biết ?

Nàng không ngừng giãy dụa, quật cường trừng mắt với hắn, còn phô trương thanh thế :

- Anh định bắt em để tra khảo?

-Gi?Tại sao em nghĩ anh bắt em?

Hắn nhìn khuôn mặt kia có thâm ý khác :

- Nhân chứng không có? Vật chứng không? Anh không biết ai là thủ phạm? Em biết thủ phạm?

Lúc này nàng đã hiểu ra vấn đề

- À, không, em không biết...em không biết...

Nàng cẩn thận trả lời, nhìn mảnh ngọc kia, nàng đã hiểu dụng ý bọn họ

Lệ Đại Công cười nhẹ, nhìn thẳng mắt nàng :

- Mặc kệ ai làm, nhưng cũng giúp chúng ta giải tỏa.

Chỉ có lỗi nhỏ nhỏ mà bọn họ bày tỏ thành ý như vậy, có nghĩa là bọn họ đều bị FBI áp bức quá lâu, thật thê thảm. Nàng hào phóng vỗ về, an ủi chồng

- Lão công, anh thật vất vả!

Nàng ôm chặt người trong ngực. Chẳng bao lâu bọn họ từ xa lạ thành làm hòa. Lệ Đại Công ôm lấy thắt lưng của nàng, đem vợ xinh đẹp ôm thật nhanh, cúi đầu hôn nàng

- Bây giờ em muốn ăn gì?

- Anh sẽ làm cho em ăn ?

Môi Lệ Đại Công cười hướng về phía miếng ngọc

- Coi như để tạ lễ

Nhắc tới sự phạm tội nhỏ nhỏ của nàng được ngợi khen mặt thoáng ngượng

- Kia!Em muốn ăn sủi cảo, nhưng suy nghĩ cả tuần lễ vì anh lại không có thời gian làm cho em ăn.

Linh ý chỉ của lão bà. Lệ Đại Công tuân lệnh đi vào phòng bếp, bắt đầu bắt tay vào công trình thế kỉ.

Phượng Đình mặt mày hớn hởi, chờ lão công nấu nàng tranh thủ lên lầu, ngồi máy tính tiếp tục vẽ. Nhưng vẽ thế nào cũng chẳng vừa lòng, trừng mắt nhìn màn hình, càng chữa càng hỏng, bụng thì sôi lên biểu tình

Mi mắt nhúu mày thì điện thoại vang lên

- Alo.Phượng Đình phải không?

- Ủm, Tiểu Quyên à?

- Uy , ngoài ta ra còn ai lo lắng mà gọi cho người.

Tiểu Quyên tức giận nói :

- Chị hai của tôi ơi, chị định bao giờ thì vẽ xong?

- Ê, làm ơn, hôm nay còn chưa hết ngày, cho ta nghỉ ngơi chút

Bên kia điện thoại, Tiểu Quyên hừ lạnh 1 tiếng

- Lão công nhà người thương người như vậy, đồ ăn là hắn nấu, người không phải mỗi ngày đều nghỉ ngơi sao?

- Làm ơn...chúng ta nào có nghỉ ngơi...căn bản cả năm không có ngày nghỉ

Nàng cầm điện thoại xuống lầu vào phòng bếp mở tủ lạnh lấy ít nước chanh, còn không quên cực lực kháng nghị

- Ta đâu tốt số như người, có ngày nghỉ chu toàn
 - Đúng vậy, ta tốt số đến mức ngày nghỉ cũng phải quan tâm đến tiến độ của người.
- Tiểu Quyên nói với đầy ghen ngào
- Người cũng biết ta vừa mới lập gia đình mà...người đừng có như vậy.
- Lệ Đại Công nghe thấy vậy, bàn tay đang rắc bột mì khẽ dừng lại
- Bên kia Tiểu Quyên nói móc
- Tân hôn? người đã lập gia đình được 1 tháng rồi, còn là tân hôn hả? Chẳng lẽ người cùng vị anh hùng của toàn dân kia đến bây giờ vẫn sôi sục từ đêm cuồng tới bình minh a?
 - Không được! Chẳng phải có người nói “kết hôn 1 năm vẫn là tân hôn”
 - Không thể? Hắn cùng người mỗi ngày đều vận động thể thao?
- Lão công người khỏe nhỉ?
- Cái này?
- Phượng Đình nhíu mày...Có điều người không biết
- Thân hình cao lướn của ai kia khựng lại lắng nghe
- Vài lần? Người nói xem?
- Lệ Đại Công nhíu mày, vợ hắn đang kể lể công trạng với người ngoài
- Ta nghĩ khoảng 7 lần
- Hả! Bởi vì khiếp sợ quá độ, mà miếng vỏ bánh trong tay hắn bay đi từ lúc nào. Nữ nhân thảo luận đúng là không giới hạn!
- Cái gì...1 đêm 7 lần? Hắn đúng là...
- Sắc mặt quay ra nhìn khuôn mặt thanh tú kia
- Đại Công, em nói đúng không?
- Đủ rồi đấy! Lệ Đại Công hít sâu 1 hơi, bỏ phăng sủi cảo, nhanh chóng tiếp cận nàng, quyết định chấm dứt màn tán hươu, tán vượn của nàng
- Uy. Anh làm gì vậy...đừng tới gần em...tay anh toàn bột.
- Phượng Đình cầm lấy điện thoại, nhảy xuống ghế sofa chạy trốn
- Hắn ngoảnh mặt làm ngơ, cứ tiến đến, phải cho nàng nếm thử mùi vị lấy hắn ra để làm chủ đề tám.
- Một nam, 1 nữ chạy vòng quanh chiếc ghế, tóm lại vẫn là anh hùng của chúng ta. Phượng Đình đã nhanh chóng bị tóm
- Oái, Lệ Đại Công, trả điện thoại cho em...!
- Nàng mệt, thở phì phò, tay vẫn với lấy chiếc điện thoại, nhưng đã bị chồng gạt ra, áp đảo trên ghế sofa
- Tay Phượng Đình bé nhỏ lân la trên mặt đất tìm lấy điện thoại, nhưng đã bị hắn chế ngự, thân hình rắn chắc áp đảo khiến nàng không thể động đậy. Sau đó môi hắn, tay hắn làm cản bắt đầu thi triển ma pháp
- Trời ạ, Phượng Đình, chồng người đang ở cạnh sao? Đáng giận,hắn bên cạnh người mà không nói ta biết
- Uy Phượng Đình người đâu rồi, đáng giận, không phải lại hắc hươu đó chứ. Người thấy sắc bỏ bạn
 - Hơi quá đáng, phải các người đang ...hay không. Nha đâu, ban ngày ban mặt các người...
 - A! ta nghe thấy thanh âm của người, ta phải lấy băng ghi âm ghi lại, sau đó phát lên tạp chí....

Thanh âm bên kia điện thoại cũng chấm dứt. Còn về phần đôi vợ chồng kia đã sớm quên chiếc điện thoại, quần quýt lấy nhau.

Sáng sớm chủ nhật, trời mưa nhỏ, không khí vẫn còn hơi ẩm, nhưng vẫn không làm tổn hao kế hoạch thết nướng của Lâm gia.

Phượng Đình nói, mỗi lần kế hoạch nướng thết thực thi, nhà nàng nấu rất chi nhiều đồ ăn, mà nàng lại đi lấy chồng, không có ai làm tiêu hao nó, cùng Lệ Đại Công lên xe. Nàng còn dẫn theo cả Nặc Nặc, thậm chí còn đề nghị chồng gọi điện cho Giang Chấn đến, càng đông càng náo nhiệt

Chính là, sau khi tới nhà Lâm gia 1 giờ, nam nhân phát hiện, họ bị bóc lột sức lao động

Dưới sự chỉ huy bà xã đại nhân, hấn thay 2 chiếc đèn ngoài hành lang, sửa vòi nước, đi siêu thị vác 5 kg than đá...

Nhà có mấy đứa trẻ, cãi nhau náo nhiệt. Lệ Đại Công không biết làm sao, ngoảnh mặt thì Giang Chấn cầm đầu máy vi tính làm ngơ, đang lúc bối rối thì cứu tinh xuất hiện

Lâm Trung Minh, Lâm Hiểu Minh, 2 đứa tách ra cho ta. Phượng Đình hô to, 2 tay giang 2 đứa ra

- Ngoan, Tiểu Vân ngoan, đừng khóc, khóc xấu lắm, ngoan chị cho kẹo

-

Sau khi chế phục được lũ trẻ, thì ngẩng đầu phát hiện chồng nàng bị nôn vào người. Nàng hướng phòng gọi to

-Anh sao vậy?

-Sao lại thế này?

Một người thiếu phụ đi ra, nhìn con có vẻ ngượng ngùng

- Mau, mau lại đây...

Đưa cậu bé vào trong nhà. Quay lại..đã thấy chồng nàng cới chiếc áo bẩn của cậu bé ra, lau sạch mồ hôi

-Nhà em thật náo nhiệt? Đảo mắt xung quanh có hơn 20 người vây quanh

- Mẹ em sức khỏe không tốt, không thể đi đâu xa, nên việc tổ chức tiệc thết nướng là niềm vui sum họp

Một cô gái xinh đẹp bước ra, 2 tay là cầm 1 chiếc túi đựng quần áo cũ

Chỉ vào đồng rác là 2 túi đen hết sức nặng

-Là rác. Anh và Giang Chấn giúp Tĩnh Vân muối vớt rác.

Đại Công nghe là làm còn Giang Chấn vẫn ngồi đấy

-Đâu phải chuyện của ta!

Hấn lạnh lòng nói

Phượng Đình nhéo mắt lại, chân ngồi vắt xéo, không thể tha cho hấn

-A, đường đường là đội phó đội đặc nhiệm, uống bia ở nhà ta mà không giúp ta đổ rác.

Nàng chằm chọc nhìn hấn

-Ta sẽ trả tiền.

Nói rồi hấn rút hầu bao

Ba chữ này làm Lâm Phượng Đình nổi trận lôi đình

A! cái này ...tiền...anh nghĩ đây là nhà ăn chắc? Nàng tức giận đến mức muốn nướng Giang Chấn lên

- Thôi mà chị. Em vớt là được rồi.

Rồi cầm túi đi

Chỉ là túi quá nặng, nàng tiêu sái 2 bước, mắt trọng tâm, thân mình ngã

-Oái

-Cẩn thận.

Phượng Đình vội vàng cảnh cáo, không kịp đỡ. Nhoáng cái Giang Chấn phi lên trước đỡ được Tĩnh Vân

- Cảm ơn anh...thực xin lỗi...

Tĩnh Vân lúc hiểm nguy lại được nam nhân ôm vào lòng, xấu hổ, mặt đỏ bừng, nói lắp bắp

Giang Chấn cúi mắt lạnh lùng, nhìn nàng 1 cái, lấy chiếc túi trong tay nàng

- A, không cần...ta tự làm được.

Tĩnh Vân kiên trì, nhưng vừa nhìn khuôn mặt lạnh lẽo kia, tay sợ buông ra, không dám đầu trí.

Giang Chấn thuận tay, xách túi rác đi ra ngoài. Đứng ở bên trong, Phượng Đình nhíu mi, cơn tức giận tiêu bớt. Alxem ra người này ngoài cứng, chính là anh hùng đúng thời điểm nếu không em nàng đã ngã rồi, liền tha thứ cho thái độ vừa nãy của hắn.

-Tĩnh Vân, đừng đứng ở đó, đi gọi mọi người ra...còn nói bọn họ đem mọi thứ ra...

Đại tiểu thư ra mệnh lệnh, mọi người từ trên chí dưới làm răm rắp. Mười phút sau, khi 2 nam nhân rở về mùi thịt nướng đã thơm bay khắp, đám trẻ nhỏ thì nô đùa với Nặc Nặc, buộc nơ con bướm trên đầu

- Đại Công ! Anh tới đây.

Đang đứng bên than đá nướng, Phượng Đình nhìn chồng tươi cười. Hắn nhìn khuôn mặt mỉm cười kia ấm lòng. Bước chân đi đến bên nàng

-Một lát nữa thịt sẽ chín.

Nàng cười ngọt ngào, tay lật phen thịt, ôm cánh tay hắn lắc lắc, dựa vào hắn.

Hắn thấy mình kết hôn xong thật may mắn, may mắn vì đã chọn đúng người.Hắn cảm giác được tư vị “gia đình”Một tiểu hài tử hét lên

-A! có gián

-Bên kia, bên kia

-Nhanh..nhanh đi bắt

-Mau...mau đánh chết bọn chúng, đừng để chúng bò đến đây!

Phượng Đình ra lệnh. Nói rồi, cùng đám hài tử truy đuổi

Sau rồi, tay bé nhỏ ôm lấy Lệ Đại Công dựa vào

- Vợ anh có giỏi không?

Lệ Đại Công nhìn vợ xinh đẹp mỉm cười, lại lần nữa cảm thấy thật may mắn cho chính mình. Đúng mình đã chọn đúng người!

7. Chương 07

Thẳng đến chạng vạng, phía chân trời có cơn mưa nhỏ ngày 1 nặng hạt, mọi người tìm chỗ trú, nhà bếp đông đúc tiếng nói, tiếng cười.

Nam nhân thì uống bia, ở phòng khách nói chuyện không biết trời đất. Mọi người vây quanh Lê Đại Công và Giang Chấn, bắt đầu thảo luận vài vấn đề về pháp luật. Đang nói chuyện rôm rả thì tiếng chuông cất ngang

- A có người

- Có khách, có khách

Lũ nhỏ nhảy dựng lên. Phượng Đình đi ra khỏi phòng bếp, vẫy tay bảo tiểu đệ mở cửa

- Ta tới ngay.

Nàng xuyên qua phòng khách. Ở cửa lớn là 3 gã tây, sầm sầm tiến vào.

Hả! là người ngoại quốc, sao họ quen mặt thế nhỉ?

Nàng cúi đầu vào giấy, nhìn đối phương có chút khinh miệt hiện lên, nàng nhận ra chính là mấy tên FBI đáng ghét kia. Họ đến đây là gì chứ?

- Xin hỏi có chuyện gì sao?

Tên kính râm kia nói 1 tràng tiếng anh

Ánh mắt Phượng Đình nhíu lại, mặt bảo trì không thay đổi sắc mặt, nhìn đối phương lãnh khốc trả lời

- Xin lỗi, ta không biết tiếng Anh.

Nói rồi nàng đóng âm cửa lại

Hai giây sau, chuông cửa lại reo lên 1 lần nữa, nàng mở ra sắc mặt của họ giờ càng khó nhìn

- Lê Đại Công đang ở đây?

Lần này là nói bằng tiếng Trung

Hắn vừa hỏi câu này, phía sau bắt đầu xôn xao. Đám trẻ nhỏ bắt đầu chỉ trích linh tinh, Phượng Đình cười mỉm rồi đóng sầm cửa lại. Lần này lâu hơn 1 ít bọn họ lại ấn chuông, nàng lại chậm rãi mở cửa ra

- Xin hỏi có chuyện gì sao?

Đối phương gương mặt tức đến méo xệch, ném giận dùng tiếng Trung nói

- Xin hỏi đội trưởng đội đặc nhiệm Phi Ứng Lê Đại Công có ở đây không?

- Người tìm anh ấy có chuyện gì?

Người nọ lấy ra giấy chứng nhận

- Chúng ta ở cục điều tra Liên bang Mỹ có chuyện cần gấp

Phượng Đình nhìn giấy chứng nhận rồi liếc mắt

- Là chuyện công

- Nha! Thực đáng tiếc, nhưng hôm nay là ngày nghỉ, Lê Đại Công còn nghỉ ngơi không rảnh.

Nói rồi thi hành trò cũ đóng sầm cửa lại. Tên kia thân thủ nhanh đã chặn lại

- Tiểu thư, người thực hơi quá

- Ta! Người có nhầm không? Người dám vào ta sẽ báo cáo là các người ức hiếp dân lành.

Mọi người chen chúc ra xem, lúc Lê Đại Công bước ra

- Lê đội trưởng, chúng ta có việc cần khẩn cấp, mong người toàn lực phối hợp

Phối hợp!

Namnhân kia bước ra, Phượng Đình nắm chặt tay lão công, nhưng anh không để ý

- Có chuyện gì mà các người phải đến tận nơi này?

Đối phương sắc mặt thêm khó coi, chần chờ 1 lúc nhìn vẻ mặt biểu tình muốn đá ngay bọn họ văng ra của người nhà họ Lâm

- Chuyện này...chuyện này...Công tước bỏ trốn

- Cái gì? Người nói cái gì?

- Có lầm không?

- Các người làm ăn thế nào mà để hãn chạy mất. Không phải đưa hãn ra sân bay rồi sao, mà hãn lại có thể chạy trốn!

Bên dưới mọi người mãnh liệt ồn ào, Phượng Đình thị uy họ mới im lặng.

Nghe được tin tức này, sắc mặt Lệ Đại Công trùng xuống, nhìn Giang Chấn như trao đổi gì đó, rồi quay lại trấn an mọi người

- Xin lỗi mọi người, ta có việc phải đi 1 lát!

- Không sao, đừng để ý chúng ta, con có việc thì hãy đi .

Nhạc phụ đại nhân khoan thai nói. Bên cạnh Phượng Đình lo lắng, run sợ ra mặt

- Không có việc gì đâu em!

Hắn tựa hồ như cảm nhận được sự lo lắng của nàng, rồi xoay người đi

Lúc sau khi Đại Công quay trở về, nhìn Phượng Đình nói:

- Bọn họ muốn gì?

- Công tước trên đường ra sân bay, được 1 đám người có vũ trang mang đi.

Cách sát đã phong tỏa mọi tuyến đường cả hàng không làm đường biển

- FBI muốn bọn anh giúp?

Lệ Đại Công gật đầu.

- Phượng Đình tình huống khẩn cấp, anh phải thông báo cho anh em.

Phượng Đình cúi đầu, nhìn chằm chằm lê ở dưới chân

- Anh, hãy cẩn thận.

Kỳ thực, nàng không muốn nói là anh đừng đi. Nhưng đây là chức trách của hãn, nàng phải nhẫn nại, để hãn yên tâm làm việc

- Em ở nhà bảo trọng

- Ừm.

Cổ họng nghẹn lại, chỉ có thể gật đầu.

Lệ Đại Công hôn từ biệt vợ rồi đi ra ngoài. Khi xe khởi động, hai chân nàng hướng chạy đi .

- Đại Công .

Nàng hô to chạy ra “đừng để bị thương”

Con mắt đầy lên lo lắng, hãn dùng lực ôm vợ vào lòng

- Anh sẽ cố gắng !

- Tốt lắm, đừng để tên tội phạm đáng ghét kia nhỡ ngoài vòng pháp luật.

Lệ Đại Công theo xe họ rời đi. Phượng Đình chết đứng nhìn chiếc xe đi 1 xa dần, rồi mới quay vào. Vừa xoay người gặp ngay Tĩnh Vân. Cùng Tĩnh Vân bước vào, nàng còn cười cổ động trấn an

- Ta không sao! Anh rể người sẽ không xảy ra chuyện gì đâu!

- Chị tin vậy.

Tĩnh Vân nhíu đôi mi thanh tú

Phượng Đình đầy tự tin trả lời :

- Đương nhiên!

Đã vài ngày trôi qua mà không thấy tin tức gì của chồng. Phượng Đình bối rối không yên. Lại không thể gọi điện sợ ảnh hưởng đến chuyên tâm của chồng. Vì vậy chỉ có thể nằm nhà vẽ, xem tivi ăn loạn xạ hết kênh này đến kênh khác. Tinh thần tra tấn vài ngày, nàng buộc chính mình trực tiếp tắt ti vi, trở lại máy tính làm việc, nhưng không thể làm được gì

Ngoài nàng, Nặc Nặc bởi vì mấy hôm nay chủ nhân không về, nhìn vẻ ưu tư. Bụng đói chạy đến tủ lạnh cào cào. Phượng Đình mang cho nó ít bánh quy nhưng nó vẫn chạy ra tủ lạnh cào cào. Là chồng nàng chiều nó, luôn cho ăn sườn

- Đáng giận, người chê bánh quy, chỉ muốn ăn sườn chứ gì?

Phượng Đình nheo mắt lại, trừng mắt liếc mắng to

- ta nói cho người biết, ta không giống Lệ Đại Công cho người ăn sườn.

Nói rồi ném Nặc Nặc 1 cái, trở về thư phòng

Lúc nàng đi xuống, vì không có sườn ăn, đói, Nặc Nặc đành chấp nhận ăn bánh quy, biểu hiện cực kì kháng nghị bị bà chủ ngược đãi

Có tiếng điện thoại!

Phượng Đình 2 mắt sáng lên, mắt trào tia hy vọng, bỏ bát bánh quy chạy tới

Uy, là Đại Công phải không?

Khi nhắc điện thoại lên, nàng đập tắt hi vọng

- Alo, đại tỷ

- Nha! Tĩnh Vân.

Biết không phải thanh âm trông đợi Phượng Đình ai oán nằm xuống ghế. Còn Nặc Nặc cũng tiu nghỉu

- Đại tỷ, tỷ có khỏe không?

Tĩnh Vân nói với vẻ lo lắng

- Chị vẫn ổn.

Nói rồi trừng mắt lên sàn nhà thờ dài. Nàng phải học chồng, phải bình thần, bình thần

- Chị, anh rể không liên lạc gì sao?

- Ừm

- Chị, mẹ thấy chị ở nhà 1 mình lo lắng, chị có muốn về nhà ở vài hôm?

- Không sao.

Phượng Đình thở sâu. Dù sao chị phải làm việc, chị vẫn ổn mà

- Ân, đại tỉ, hãy chú ý mình!

Nghe được câu này, Phượng Đình bắt đầu lải nhải

- Em đó mới cần cẩn thận, 24 tuổi rồi mà cứ mơ mơ màng màng. Đi đường cẩn thận không lạc đường, nếu lạc phải gọi ngay về nhà, còn nữa di động đừng quên sạc pin....

- Ách, cái này ta biết mà...

Nghe vậy Tình Vân trối chết, chạy thôi.

- Vậy chị đi làm việc đi, mẹ gọi em nói chuyện.

-Bye

Nàng dùng tốc độ nhanh nhất cách 1 tiếng cắt đứt điện thoại

Nghe tiếng điện thoại tắt, Phượng Đình nhú mắt, rồi đặt nó về vị trí cũ. Chồng nàng thật là, gọi điện thoại báo bình an thì tốn thời gian lắm sao?

Phượng Đình vuốt ve Nặc Nặc 2 cái thì đứng dậy

- Ta phải đi làm việc đây

Nặc Nặc chui vào ổ của mình. Nàng quay lại máy tính, cố gắng an ủi chính mình. Lệ Đại Công chắc còn bận rộn, chắc mai anh ấy sẽ gọi điện, nhất định thế

Ôm ấp tâm tình chờ mong, nàng miễn cưỡng chấn an tinh thần, bắt đầu vẽ

Sau đó 1 tuần trôi qua, tin tức chồng vẫn bất vô âm tín, nàng càng lo âu, đêm mất ngủ, có ngủ lại toàn mơ thấy ác mộng

Lo lắng tra tấn Phượng Đình, bên kia Tiểu Quyên thúc giục

- Tiểu Quyên à ta thực xin lỗi, nhưng chồng ta sống chết nào còn không rõ, ta không có tâm trạng để vẽ nữa

- Lâm Phượng Đình. Người là họa sĩ chuyên nghiệp, phải biết phân biệt việc công, việc tư. Nếu không rõ ràng, chẳng lẽ lão công của người gặp chuyện thì người không vẽ nổi

Kia 1 câu, chạm đến điều nàng sợ nhất

- Tiểu Quyên, người nói gì cơ. Ta không muốn nghe, ta cúp điện thoại đây!

- Người!!!

Tiểu Quyên thực tức giận, bực tay phát vào bàn, mực màu rơi đầy xuống đất

- Tiểu Quyên người sao vậy.

Bên kia Phượng Đình nghe thấy âm thanh đổ vỡ

- Người ổn chứ! có phải hay không bệnh tim mi tái phát

- Cái kia?

- Người khỏe không? Hay ta giúp người gọi xe cứu thương

Tiểu Quyên nghe tới xe cứu thương ngay lập tức phục hồi lại tinh thần

- Ta không sao!

Phượng Đình giờ người hãy hít sâu, thở đều

- Có tiếng chuông, ta phải ra mở cửa, người chờ chút!

- Phượng Đình...đừng mở cửa...alo Phượng Đình

Không kịp nữa rồi

Vô số đèn nháy, người vây quanh khi thấy nàng đi ra

- Lệ phu nhân, nghe nói trong lúc truy đuổi đám công tước, có kẻ đã nổ súng khiến

Lệ đội trưởng bị thương, giờ tình hình rất nguy hiểm, xin hỏi điều đó có thật hay không?

- Lệ phu nhân, xin hỏi cảm giác hiện tại của người

- ...

Mọi ánh mắt, những chiếc mic chĩa vào nàng. Quanh quanh đâu cũng là phóng viên. Sự việc phát sinh quá đột ngột, khiến Phượng Đình hoảng sợ, lui từng bước đóng sầm cửa nhà

Bên trong nhà nghe tiếng chuông cửa không ngừng vang lên

- Sao lại thế này... Họ là ai? Sao bọn họ lại xuất hiện trước cửa nhà nàng.. bọn họ

vừa mới nói... mới nói...

Giờ đây, sắc mặt Phượng Đình tái mét, tay chân run rẩy

- Phượng Đình, người không sao chứ? Phượng Đình? Đáng chết, ta kêu người không mở cửa, người không nghe!

- Nha! Tiểu Quyên, người nói mau, chồng ta... chồng ta làm sao?

- Tin tức vừa báo là có xảy ra bắn nhau, hẳn bị trúng đạn

Chồng nàng... Lệ Đại Công... trúng đạn!!!

Hai chân Phượng Đình mềm nhũn, ngã quỵ. Âm 1 tiếng

- Phượng Đình? Người ổn chứ?

- Ta... ta. Nàng nắm chặt điện thoại, run rất không ngừng

- Người đừng vội, thông tin chưa chính xác

Đúng rồi. Nàng phải đi đến tổng bộ để hỏi. Ánh mắt rối loạn cúp điện thoại khóa cửa đi ra ngoài

- Lệ phu nhân... xin hỏi...

- ...

Phượng Đình lòng như lửa đốt, phải đi đến tổng bộ để hỏi xem tình hình của chồng. Mà bọn họ cứ bao vây lấy nàng thế này, sao đi được. Lửa nóng trào lên, chửi ầm

- Ta có cảm giác gì sao? Người nhà các người chết, người có cảm giác gì?

Nàng đẩy bọn họ trong cơn tức giận.

- Các người, tránh ra, tránh ra cho ta đi, đừng có cản đường đi của ta!

Cuối cùng thoát khỏi bọn họ, ra đường vẫy chiếc tắc xi chạy đến tổng bộ.

8. Chương 08

Giờ là lúc hoàng hôn thành phố lúc này đã lên đèn.

Ngồi trong tắc xi, sắc mặt Phượng Đình trắng bệch, lo lắng, ý nghĩ thân hình chồng nàng đầy máu làm Phượng Đình hoảng sợ. Nàng đang cố gắng làm mình phải thật tỉnh táo, hít hơi thật sâu, tay siết chặt nơi lồng, đầu lắc lắc phủ nhận. Một loạt kỉ niệm của 2 vợ chồng từ khi bọn họ kết hôn, nàng thấy hẳn ưu tú,

lại là cảnh sát con người ngay thẳng, tuy là đáp ứng nhau rồi kết hôn nhưng dù hẳn thực có hi sinh quên mình vì nhiệm vụ nàng cũng phải chấp nhận. Ngay từ đầu cuộc sống của hẳn đáp ứng được nàng.

Nhưng khi bọn họ kết hôn, sớm chiều bên nhau, suy nghĩ đó của nàng đã dần thay đổi. Mỗi ngày nàng đều hạnh phúc. Tình yêu sau hôn nhân không phải là quá muộn, nhưng hạnh phúc của nó làm nàng rất vui, sống trong tấm lòng yêu thương của vị anh hùng của nhân dân này làm nàng thấy mình thật nhỏ bé. Nàng không thể tưởng tượng nổi mình sẽ sống thế nào khi thiếu anh ta.

- Tiểu thư! Tiểu thư. Đã đến nơi.

Lái xe nói với nàng

Nãy giờ mãi suy nghĩ, giờ nghe tiếng gọi kéo nàng khỏi suy nghĩ miên man, nhìn bên phải chính là tòa nhà Tổng bộ của đội đặc nhiệm Phi Ưng. Nàng cắn chặt môi, tay chân tuy không còn chút sức lực, nhưng vẫn phải đi thôi. Phải đổi đầu để biết sự thật

Lời phóng viên nói có phải là sự thật? Lệ Đại Công có phải hay không?

- Tiểu thư! Tiểu thư, người khỏe không?

Lái xe nhìn thấy ánh mắt nàng rơi lệ, lo lắng hỏi

Nàng nhìn tổng bộ lâu rồi lau nước mắt. Nàng không thể khóc, không có thời gian khóc. Lệ Đại Công có thể cần nàng ở bên lúc này. Lấy hết dũng khí, nàng trả tiền tắc xi, ra khỏi xe, cắn răng đi về phía tòa nhà Tổng bộ, đi không chút dừng lại. Đoạn đường ngắn ngủi nhưng sao đi mãi không đến, bước chân lung lay. Nàng nhìn mọi người đi lại, cơ hồ nhìn thấy mặt họ mà cũng như chẳng thấy, mắt lòa đi

- Phượng Đình, sao em lại tới đây!

Có phải giọng nói quen thuộc của lão công nàng, mắt run run nhìn khuôn mặt tuần tú, xác định đó không phải ảo giác

Là anh! Thật sự! Nguyên vẹn!

Phượng Đình cổ họng căng thẳng, hai chân mềm nhũn nhào vào trong lòng chồng

- Phượng Đình, em sao vậy? Thanh âm đó ôm lấy nàng, đang lo lắng cho nàng.

Bàn tay bé nhỏ run run sờ lên mặt, mắt, tóc của anh

- Anh, anh có sao không? Anh bị thương ở đâu?

- Cái gì? Bị thương?

- Phóng viên họ đến nhà, nói anh bị thương, bị trọng thương...

Con mắt thất thần hiểu ra sự tình, ôm chặt vợ vào trong lòng

- Em...thật là, anh mặc áo chống đạn mà, anh không sao...

- Thật anh không sao?

Lệ Đại Công gạt đầu, ay vỗ nhẹ sau lưng trấn an vợ

- Ừm, anh không bị thương? Em không cần quá lo lắng quá mức vậy!

Không cần quá mức lo lắng?!

Sự sợ hãi lúc này, vì câu nói của chồng mà ánh mắt hừng hực tức giận, óc nàng ầm ầm nổ tung.

- Em lo lắng quá mức! Anh nói những lời này là ý gì? Anh có biết em chỉ ngồi nhà

nghe ngóng tin tức chỉ cần nghe thấy có tin bị thương, bị chết là sợ hãi mức nào không?

- Anh...

Lệ Đại Công có chút ngạc nhiên, bàn tay to nắm nàng đã bị hất ra

- Anh có biết đêm em không thể nào nhắm mắt, có ngủ được lại nằm mơ toàn ác mộng hay không? Càng nói càng lấy tay đâm vào mạnh vào ngực chồng.

Anh liên tục 10 ngày không 1 cuộc điện thoại báo bình an, tin tức không có, mà tivi cứ liên tục đưa tin làm sao em không lo lắng cho được...

Đến 1 cơ hội giải thích cũng không có, cái tay bé nhỏ vẫn đâm, miệng vẫn không ngừng trách móc

- Em biết anh còn bận công chuyện. Nhưng anh phải báo cho em biết có khỏe không chứ, thế mà không có, không có

Sự tức giận này làm Lê Đại Công luống cuống, không biết nói gì bây giờ

- Người ta ...người ta lo lắng cho anh vậy mà gọi là quá mức sao?

Mặc kệ nơi này đông người nào, nàng cứ khóc thật lớn, khóc thật to

Lê Đại Công mặt như tội phạm phạm tội lớn, mọi người đều nhìn về hắn. Anh hùng vô địch của toàn dân mà lão bà khóc tay run run lấy khăn tay lau nước mắt cho vợ

- Phượng Đình, đừng khóc mà, anh biết anh sai rồi, hãy cho anh giải thích

Phượng Đình hất khăn tay ra, nước nở

- Anh nói gì?

Lê Đại Công im lặng, cứ lau nước mắt. Khuôn mặt vợ như con mèo hoang đáng thương đang tức giận

Gạt phăng cái khăn tay, ôm thẳng vào chồng làm ướt áo chồng, lại khóc lớn. Lê Đại Công cực lực năn nỉ, mắt hướng lên. Xung quanh biết bao máy quay, máy ảnh đang chớp lóe, không thể phủ nhận ngay mai tin tức này sẽ đăng đầy trên tạp chí. Cánh tay rắn chắc ôm vợ đi chuyển đến thang máy, chạy thẳng lên tầng 10, ra sức che dấu vẻ mặt đang khóc của vợ

Do đặc thù nhiệm vụ, nơi đây vừa là nơi họp bàn sự việc, vừa là nơi ngủ và nghỉ ngơi. Buổi chiều mọi người đã đi luyện bắn nên giờ tầng 10 kì túc này không có ai. Lê Đại Công xoay người mở cửa, 2 người giờ có không gian yên tĩnh

- Thực xin lỗi, em đừng khóc.

Hắn nhẹ nhàng vỗ lưng vợ, nhả nài an ủi

- Ừ, ừ, anh đáng giận

- Ừm, anh thật đáng giận được chưa, em đừng khóc

- Anh...anh đi không gọi điện báo em bình an...

- Đừng lo lắng, nếu anh chết đã có tiền bảo hiểm. Anh chỉ muốn nói dù mình có chết thì vẫn có tiền để cho vợ không phải lo lắng, đủ sống.

Phượng Đình tức giận 1 trận choáng váng

- Anh nói gì thế. Em không cần tiền. Anh cho rằng em chỉ suy nghĩ đến tiền, là người không đầu có hay sao?

- Anh...anh không có ý đó.

- Có phải anh nhìn thấy em đánh con gái kịch liệt, lại chỉ giả vờ hiền hậu, nên nghĩ em ác đung không? Mà anh lại sợ gái

- đương nhiên không phải!

- Không phải mới lại! Anh còn dám nói anh không sợ gái

- Anh...đây là 2 việc khác nhau. Khuôn mặt tuần tú đỏ sẫm, không dám nhìn cô vợ
- Em biết nếu lấy anh phải đáp ứng 2 điều kiện, em không sợ gián có phải vì thế mà anh lấy em
- Phượng Đình, hãy nghe anh nói.

Nói rồi anh ôm lấy vợ đang có ý định chạy ra

- Buông em ra! Anh hãy lấy người phù hợp với anh ấy

Lệ Đại Công phải áp dụng chiêu thức tốt nhất để nắn chỉnh hành vi cuồng loạn này của nàng. Hấn giữ chặt cánh tay bé nhỏ, ép thân thể nàng vào sau cánh cửa. Ngay sau đó, hấn cúi đầu, dùng sự nóng bỏng đôi môi che đi cái miệng nhỏ nhắn của nàng. Phượng Đình cơ hồ giãy dụa, nhưng thân thể của nàng đã bị trái tim bán đứng đầu hàng tác lự. Ngăn được thân thể nàng, nhưng nước mắt thì vẫn chảy.

- Đừng khóc, ngoan!

Hấn lau khuôn mặt đầm lệ.

- Em sai rồi! Không phải ai cũng được!

Hãy nghe anh nói:

Nàng vẫn là không chịu nghe lời, nước mắt vẫn rơi xuống

- Phượng Đình. Nhìn anh này.

Bàn tay to kéo cầm buộc nàng phải quay đầu. Anh lặp lại “nhìn anh”

- Anh có xem mặt qua 11 người

Nàng còn nhớ trước mình từng xem mặt qua 16 người, mà hấn...có phải vì 11 nữ nhân trước không dám đánh gián không nhỉ?

- Đúng điều kiện của anh là phải can đảm đối mặt với gián, em đáp ứng 1 điều kiện

- Kia!

- Em nghe anh nói hết đã. Nhưng nhìn em cũng được anh không thể phủ nhận, thứ

2 là em có 1 tấm lòng

- Tấm lòng

- Anh nhìn thấy em vì 1 đứa trẻ mà quên cả xem mặt của mình, cứ nói chuyện mà quên mất đang phải làm gì.

Cơ hồ trong nháy mắt, hấn xác định, chính mình có cảm tình với vị nữ nhân này. Miệng hấn khẽ nhếch :

- Kì thật sau khi lần xem mặt đầu tiên của 2 chúng ta, anh đã tìm gặp Vương bà mối và hỏi về em

- Bà nói gì?

- Rất nhiều!

Hấn ôm nàng báo cáo:

- Anh biết được em rất hiếu thuận chăm sóc cha mẹ, còn hỗ trợ cho em trai, ăm lòng lương thiện. Vì vậy anh lập tức cầu hôn ngay!

- Là thật? Không phải vì em không sợ gián?

Phượng Đình cảm môi, bất an hỏi

- Thật.

Lệ Đại Công gật đầu

- Đáng ghét! Sao giờ anh mới nói với em.

Nàng còn tưởng vì gián mà anh lấy nàng

- Thực xin lỗi mà, tại anh không tốt, được chưa?
- Sao quần áo của anh lại có mùi này...đáng ghét!
- Thật xin lỗi...tại mấy hôm nay bận công chuyện nên không có thời gian...giặt quần áo.

Hắn ôm vợ giải thích

- Kia! Sao anh không bảo em mang quần áo tới? Phượng Đình dần dần an định
- Anh quên mất!
- Lần sau em sẽ giúp anh mang tới.

Nàng khôi phục bình tĩnh, nhìn trượng phu nghiêm túc đưa ra yêu cầu:

- "Nhưng là, anh phải mỗi ngày gọi điện cho em để em an tâm
- Không thành vấn đề.

Lệ Đại Công hứa hẹn, giờ mệnh lệnh gì của bà xã đại nhân nói gì nghe nấy

- Có thật anh không bị thương?

Phượng Đình vẫn nghi hoặc

- Viên đạn trúng trên vai, có áo chống đạn nên chỉ hơi chút sượt qua, không sao đâu em.

Ôm khuôn mặt nhỏ nhắn vuốt ve.

Hơi thở ấm áp làm cho nàng cảm thấy bình an, nhưng lúc này xúc cảm lại đẩy nàng đến 1 cảm giác khác. Đã 10 ngày vợ chồng họ không gặp nhau, không ở bên nhau. Nàng chủ động hôn lên cặp môi đó, tham lam tiến sâu. Bị vợ chủ động trêu chọc, hắn chuyển lại giành thế chủ động nhưng nụ hôn liên tiếp...

- Sẽ có người tới.

Phượng Đình then thùng

- Mặc kệ.

Hắn tiếp tục hôn lên chiếc cổ trắng nõn, khẽ cắn vành tai, nhỏ giọng nói bên tai :

- anh sẽ khóa cửa lại.

Nói rồi hắn cắn lấy khuy áo của nàng, bàn tay tham lam trượt xuống váy. Nhanh chóng cởi quần áo của hắn, đem nàng để trên giường, sau đó...từng chút xâm nhập

Sau khi kịch tính đi qua, đang nhẽ họ phải chuẩn bị đi ra. Nhưng nàng than thầm 1 tiếng không biết phải thế nào, hắn đã xé rách chiếc quần lót của nàng, bọn họ lại còn ở giường làm chuyện đó...ở kí túc mà mình kêu như vậy, liệu có ai đó nghe thấy, hình như có người đến

- Đi họp

Giọng của Giang Chấn nơi này đúng là cách âm không đảm bảo. Nàng xấu hổ ôm chặt lấy chồng. Vợ chồng bọn họ đúng thật là...

- Em hãy ở đây đợi anh 1 lát, chốc chúng ta cùng về
- Anh có thể về nhà?

Hắn gật đầu.

- Buổi chiều, vụ bắt nhau đó bọn anh đã bắt được công tước. Lần này, ưu tiên bọn anh thăm vấn, buổi họp này cũng FBI thảo luận

Nghe được thông tin này, Phượng Đình rất cao hứng vỗ tay

- Vậy anh mau đi đi, đi sớm về sớm, chúng ta sớm về nhà

Nàng nhìn chồng môi mỉm cười.

9. Chương 09

Rất cực đã xong! Phượng Đình ngồi trước máy tính, xoay cái lưng cứng nhắc, ném bút đi. Cuối cùng cũng hoàn thành. Hứng chí nàng khiêu vũ, lướt lướt đến giá sách lấy Usb copy lại. Thật tốt quá, giờ nàng có thể đi xem phim, đi nhà hàng, mua sắm... Nhìn chiếc áo cưới treo ở kia. Đúng rồi nàng còn chưa đi tuần trăng mật

Vì lo lắng vụ công tước, chồng nàng về đến nhà mệt là ngủ, nàng cũng bận rộn. Không thấy anh nói gì, chắc là công việc cũng thuận lợi. Phượng Đình đi đến trước gương 1 bên trái đầu, mất thì cười, trong đầu không ngừng nghĩ mình sẽ cùng lão công đi nơi nào. Pari, Ý, hay du lịch trong nước. Phải tham khảo mấy tạp chí du lịch mới được.

Tóc được cột chặt. Chuẩn bị xoay người thì nghe tiếng chuông của

- Đến đây! Đến đây!

Phượng Đình giương giọng hô to, mở cửa ra, gió lạnh thổi thoáng run run

- Chào chị. Tỉnh Vân xinh đẹp đứng ở cửa, sau có ba lô, mắt đen nháy nhìn Phượng Đình

- Tỉnh Vân! Sao em lại tới đây?

Phượng Đình phát giác thần sắc ngượng ngượng khác thường, vội lấy áo khoác mặc vào, chống đỡ cái lạnh

- Chị, em...em!

Tỉnh Vân cắn môi, muốn nói gì đó lại thôi

- Làm sao vậy? Có phải mẹ nhờ em mang canh gà tới đây?

- Không phải?

Tỉnh Vân hít 1 hơi thật sâu, nhìn ánh mắt đại tỉ. Chị! Em có chuyện muốn nói

- Ừm

- Em...

- Em sao?

Đợi cả buổi mà không thấy cô em nói gì. Nàng không còn kiên nhẫn nữa muốn hỏi biết đáp án thì lúc đó có người tới

- Xin hỏi, đây phải nhà của Lệ Đại Công.

Một thanh âm mềm mại vang lên là 1 đại mỹ nhân Latinh, không biết tự khi nào đã đứng sau Tỉnh Vân, vẻ mặt tươi cười nhìn 2 chị em

Nữ nhân kia nhìn từ đầu đến chân hết sức xinh đẹp, nữ nhân nóng bỏng này sao lại hỏi chồng nàng? Phượng Đình cảnh giác hoài nghi có phải hay không đây là “vũ khí bí mật” của FBI phái đến. Có phải bọn ngoại quốc này thay đổi phương thức làm lung lay ý chí của chồng nàng. Nghĩ đến đây nàng cười lạnh

- Uy! Người không cần phải lãng phí công sức, ta nói cho người biết chồng ta sẽ

không mắc mưu. Lão công ta sẽ tuyệt đối không ăn vụng bên ngoài ngoài!

Vị mỹ nhân kia mặt vẫn mỉm cười

- Người hiểu nhầm rồi, ta không đến tìm Lệ đội trưởng.

Lông mi dài chớp chớp

- ta tới tìm người

Tìm mình? Mặt nàng mờ mịt biểu tình

- Tìm ta? Quái, mỹ nhân FBI đến tìm mình làm gì?

- Đúng vậy! Ta muốn mời Lệ phu nhân làm khách, tiện có vị cô nương này, như vậy thỉnh 2 vị cùng ta đi, ta chiêu đãi

Nha! Có phải bọn họ dụ sắc bắt thành, nên muốn hỏi lộ nàng không? Bọn ngoại quốc này quỷ kế đa đoan. Nàng chí ra cũng là phu nhân của vị anh hùng, không thể làm hao tổn thanh danh của chồng nàng

- Vẫn là 1 câu, người không cần uống phí tâm cơ! Ta không thể nhận chiêu đãi

Vị mỹ nhân vẽ mặt vẫn mỉm cười

- Nha! Đừng cự tuyệt ta nhanh như vậy.

Nói rồi sờ soạng thắt lưng

Phượng Đình không mấy may để ý, cùng em mau mau đi. Nhưng mỹ nhân kia khéo léo rút ra súng lục, và từ đầu chui ra 2 tên áo đen, nhìn biết không tốt tý nào

- Người là ai?

Phượng Đình hỏa tốc che mình uội muối, trong lòng thấy có gì đó không ổn. Có lẽ nàng đoán sai, cô ta không phải là người của FBI, có lẽ họ rất nguy hiểm

Nhìn thấy biểu tình của nàng, mỹ nhân đó mỉm cười, giọng vẫn rất mềm mại, dễ nghe

- Ta kính mong 2 vị đi cùng ta 1 chuyến.

Lắc khẩu súng ra hiệu cho 2 tên áo đen

- Bịt mắt họ lại

Tình thế này Phượng Đình chỉ có thể ngoan ngoãn tùy ý họ xử. Nàng không có cơ hội đi giao bản vẽ. Xong đời! Tiểu Quyên nhất định sẽ làm thịt nàng!

Lúc này ở đội đặc nhiệm Phi Ưng

Các ý kiến làm thế nào, câu hỏi nào để thẩm vấn công tước đang được nêu ra. Một nhân viên, sắc mặt ngưng đọng đi về phía văn phòng

- Đội trưởng! Anh phải nghe cuộc điện thoại này?

- Làm sao vậy? Lệ Đại Công giương mày rậm lên, nhìn sự khác thường của đồng nghiệp

Lâm Kiệt hít 1 hơi thật sâu, nhanh chóng báo cáo :

- Có người tự xưng là Huyết tinh Mary muốn nói chuyện với anh?

Nghe tới đại danh Huyết tinh Mary, cô ta cũng là 1 tội phạm truy nã quốc tế, là người xinh đẹp động lòng người, giết người không chớp mắt. Cô ta là trợ thủ của Công Tước. Con người đen nhơn rùng mình, Lệ Đại Công cầm lấy điện thoại

- Lệ Đại Công ta xin hỏi người có đối xử tử tế với nam nhân yêu dấu của ta không đó?

- Người có thể tới đây cùng hắn, cho hắn 1 mình cảm thấy buồn chán

Giọng cười thanh thúy vang lên, tiếp tục nói với giọng ngọt ngào

- Ha ha Lệ đội trưởng thật hài hước. Ta muốn gọi điện với người thực hiện 1 cuộc giao dịch.

Nữ nhân này càng nói ngọt ngào

- Ta không cùng tội phạm giao dịch.

Hắn kịch liệt cự tuyệt

- Xin đừng nhanh như vậy cự tuyệt ta, ta tin chắc cuộc giao dịch này rất thú vị.

Sau đó đem điện thoại để sát vào người bị che mắt. Nào hãy nói vài câu với chồng người đi!

Bên kia điện thoại, Phương Đình kiên trì không nói, môi mím chặt. Mary lúc này nhếch môi, đưa tay tát nàng 1 cái, thanh âm kêu lên đến chói tai. Gương mặt kia rốt cục cũng nói ra, không phải là cầu cứu chồng, không khóc lóc mà là giận dữ.

- Con bà nó, người dám đánh ta!Ta...

Phương Đình mắng vài câu, tự dừng mình lại mắc mưu. Hít sâu, dùng toàn lực hét to :

- Đại Công, đừng nghe lời cô ta, không cần để ý tới em..u...u.

Khối khăn nhét vào miệng nàng

Bên kia điện thoại xôn xao,rõ ràng âm thanh, Lê Đại Công cắn chặt răng, tay đập xuống bàn. Nghe thấy tiếng vợ bị đánh mắt mắt tức đến muốn nẩy lửa,khó khăn lắm hắn mới giữ được thái độ bình tĩnh

- Thế nào, người biết ai đang nói chứ.

Huyết tinh Mary giọng ngọt ngào mà khiến người ta phát run :

- Hay là ta chặt đôi tay xinh đẹp này đến cho người xác nhận

- Không, đừng chạm vào nàng.

Lê Đại Công trầm giọng cảnh cáo :

- Nếu người dám chạm vào cô ấy thì chính tay ta sẽ đập tan cánh tay người

Với Mary kẻ giết người vô số, đã giết bao nhiêu người, vậy mà ngữ khí người này lại khiến cho sống lưng cô ta thấy lạnh, trực giác nói cho nàng biết anh ta là nhân vật lợi hại

- Yên âm, chỉ cần người giao công tước, ta đảm bảo cô ta toàn vẹn về với người.

Huyết tinh Mary cặp mắt r ám nắng ngấn hướng khác :

- Thê tử người, và muội muội của cô ta đang ở chỗ ta. Lấy 2 đổi 1 chẳng phải ta thiệt thòi hay sao!

Tức giận mãnh liệt, mắt phẫn nộ mà vẫn có thể nói ra câu với ngữ điệu bình tĩnh

- Thời gian và địa điểm?

- Khi ta quyết định, sẽ thông báo cho người. Huyết tinh Mary lập tức cúp điện thoại

- Khốn khiếp!

Lê Đại Công gạt đổ đèn bàn rơi xuống đất vỡ tan

Ngoài cửa tiếng người chạy bộ tới.Lâm Kiệt thông báo

- Đội trưởng đã xác định được vị trí cuộc điện thoại

- Ở đâu?

Lê Đại Công ngẩng mặt lên, tuy hi vọng thoáng trào

- Ngay tại nhà của anh!

Huyết tinh Mary căn bản sẽ không còn ở chỗ đó, chắc chắn đã đem nàng đi. Hy vọng thoáng dập tắt, Lê Đại Công nhắm mắt trầm xuống. Suy sụp ngồi trở lại ghế, khuôn mặt đăm chiêu suy nghĩ

- Đội trưởng?

Lâm Kiệt lo lắng gọi

- Ta không sao. Các người đi ra ngoài đi

Lâm Kiệt lo lắng, do dự, biết là đại tẩu nằm trong tay tội phạm nguy hiểm, chắc giờ này anh rất khổ sở, đưa ra đề nghị

- đội trưởng hay tập hợp mọi người

- Đi ra ngoài.

Tiếng gầm gừ vang lên.

Từ khi quen biết đội trưởng đến nay dù qua bao vụ án lớn nhỏ, bao hiểm nguy chưa bao giờ thấy anh mất bình tĩnh, vậy mà hiện tại.

Làm ọi người kinh hãi, đẩy cửa ra ngoài. Lâm Kiệt không dám ở lâu vội vã tìm đội phó báo cáo, không thể chậm trễ

Bên trong, khôi phục lại sự im lặng, Lê Đại Công tay đập đập vào trán tức giận vì sự thiếu chu toàn của mình

Hắn thật sơ sẩy! Như nào lại không nghĩ đến hắn làm liên lụy đến nàng? Bọn chúng không thể động vào hắn thì đương nhiên sẽ tìm nàng ra tay.

Hắn hít thật sâu, lấy lại bình tĩnh suy nghĩ. Nhưng nghĩ tới vợ là lòng hắn lại không yên

Đáng chết! Dùng nắm đấm mạnh, mặt thủy tinh của bàn vỡ nát

- Sao lại thế này?

Lê Đại Công ngẩng đầu, Giang Chấn đứng ở cửa thở dốc

Hắn đem Phượng Đình đẩy ngã xuống đất, nàng đau, kêu ra 1 tiếng

- Chị. Chị không sao chứ?

Nghe thấy tiếng chị bị ngã và tiếng chửi, Tĩnh Vân chỉ sợ chị ngã bị thương

- Chị không sao!

Phượng Đình giãy dụa ngồi dậy, dây thừng được tháo bỏ, bao che được bỏ ra, tuy ánh sáng yếu ớt, nhưng Phượng Đình khôi phục lại thị lực. Tuy chính mình bị bắt cóc, nhưng Phượng Đình lại đứng lên cảnh cáo đối phương.

- Ta nói cho người biết, biết điều hãy thả chúng ta về nhà, nếu không chồng ta sẽ

cho người chết không toàn thây

- Yên tâm, ta sẽ không làm tổn thương các người.

Mary cười lạnh 1 tiếng :

- Chỉ cần lão công người coi trọng người, nguyện ý giao công tước, thì mai thôi, người và em người có thể trở về.

Lời nói chưa hết thì tiếng nhạc vang lên cắt đứt

Phượng Đình khởi mảy, hình như đây là tiếng chuông điện thoại của nàng. Nàng thầm oán, sao tiếng chuông đó không vang lên sớm chứ

- 2 người thật là lũ ăn hại, sao không soát người bọn họ.

Huyết tinh lục tìm ẩn nghe tiếng Lê Đại Công :

- Lê đội trưởng, người thế nào lời ta nói lúc nãy...?

Nhưng rất tiếc, đó không phải Lệ Đại Công mà là người ngoài

- Uy Lệ đội trưởng cái gì chứ.

Tiểu Quyên tức giận hét lên :

- Lâm Phượng Đình ta nói cho người biết, người tưởng giả giọng ngoại quốc mà lừa ta. Hôm qua người còn tươi cười nói sẽ hoàn thành, ta còn vỗ ngực trước chủ biên đảm bảo tuyệt đối người sẽ không thất tín! Vậy mà người cuộc họp không tới, điện thoại nhà cũng không ...

- Ta không phải Lâm Phượng Đình.

Huyết tinh Mary đập bàn tức giận

Tiểu Quyên hoài nghi, sững sốt

- Không phải?

- Không phải?

- Vậy người là ai?

- Huyết tinh Mary.

Chờ đối phương nghe thanh danh của nàng sẽ kinh hách mà cúp điện thoại.

Thanh âm bên kia cũng là gào thét

- Cái gì cơ?

Đối với tội phạm quốc tế thì với Tiểu Quyên là số 0, nổi giận lôi đình

- Cái gì ta không cần biết! Ta cảnh cáo người, mau bảo nàng ta nhận điện. Nếu không dừng trách ta không khách khí. Ta cùng nàng ta hợp tác với nhau lâu vậy, bảo vệ nàng ta trước mặt ông chủ, vậy mà nàng ta dám trốn, điện thoại nhà không nghe, di động lại có người khác chết thay, thật quá đáng, bảo nàng ta ra đây!

Huyết tinh Mary gào rít thật to , đưa điện thoại cho Phượng Đình nói

- mi tự xử lí cô ta

Phượng Đình cười gượng, rồi tiếp nhận di động

- Alô, Tiểu Quyên sao?

Sao nàng cảm thấy biên tập thật lợi hại, ngay cả tội phạm mà cũng ko dịch lại được thần công của Tiểu Quyên

- Lâm Phượng Đình rốc cục người cũng nghe điện thoại. Người chết đâu rồi

- Ta đã họa xong rồi, đã muốn mang nó tới cho người.

Nàng bắt đắc dĩ trả lời, nhìn ánh mắt giám thị của huyết tinh. Nhưng khi ta chuẩn bị ra ngoài thì đã bị bắt cóc

- Bắt cóc? Người cho ta là trẻ lên 3 hả! Nhất định là người chưa hoàn thành bức vẽ đúng không? Nếu xong rồi sao người còn chạy!

- Ta thực sự họa xong rồi mà

- Ta không tin, không tin. Nhất định hôm nay người phải đến! Người thật vô tình gạt ta, lão bản nổi giận với ta, ta có hóa thành quỷ cũng không buông tha cho người!

- Ta xong thật mà!

Vội vàng nói lớn

- ta bị bắt cóc thật mà, người còn không tin. Được rồi, người tới nhà của ta, mở máy tính có lưu đó

- Nếu máy tính người không có?

Tiểu Quyên lòng đầy hoài nghi

- Có mà, người sẽ tìm thấy mà

Nói rồi, nàng tắt di động, bỏ vào túi. Nhưng Mary mắt nheo lại, vươn ngón tay ngọc nhéo nàng 1 cái

- Giao ra đây, đừng nghĩ mi giữ được

Đáng giận, nàng muốn cất để có gì còn giấu gọi điện cho chồng...Cánh cửa gỗ đóng lại, ánh sáng biến mất,Phượng Đình đến bên muội muội cởi dây thừng, và bao che mặt

- Điện thoại của em đâu?

- Ách, em để trong túi, nhưng vừa bị họ cầm đi rồi.Tĩnh Vân nhỏ giọng trả lời

- Chết tiệt!

Nói rồi 2 vai sụt xuống, nhìn xung quanh xem có đường thoát hay ko. Nhưng đây là tầng hầm, có lỗ cửa sổ nhỏ, nhưng nàng chui không được

- Tĩnh Vân! Em không sao chứ?

Nàng dùng sức trấn an, uội muội yên tâm

- đừng lo, chồng chị sẽ nghĩ ra biện pháp cứu được chúng ta”

- Ân!Tĩnh Vân gật đầu, tựa vào vai chị

Nàng biết chồng sẽ cứu nàng, nhưng vì cứu nàng có thể sẽ làm hỏng mọi chuyện, cấp trên sẽ không đáp ứng điều kiện giao dịch công tước. Chỉ sợ vì cứu nàng mà anh lên trao đổi thì thanh danh của anh sẽ bị hủy hoại...

- Gâu!

Đột nhiên nghe được tiếng chó sủa,Phượng Đình hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn thấy 1 đầu chó đen thui, đang từ ngoài cửa sổ tiến vào

- Nặc Nặc!

Hai nữ nhân nhảy dựng lên như có cứu viện

- Sao người lại tới được đây, Đại Công đâu?

Phượng Đình kiễng mũi chân lên, nhìn bên ngoài cửa sổ chỉ có Nặc Nặc mà không có bóng ai

- Gâu...gâuuuu.

Nặc Nặc thở phì phò, liếm liếm mặt nàng

- Hư, đừng kêu to, cẩn thận đám người xấu đem người làm thịt. Đáng giận, đừng liếm ta mà

- Đại tỉ là tỉ phu đến đây sao?

Tĩnh Vân kéo chị để nàng khỏi ngã

- Không có!

Phượng Đình lắc đầu, gương mặt nhìn Nặc Nặc không khỏi thở dài

- Khăn tay của em đâu? Chẳng phải em vẫn luôn mang theo khăn tay bên mình.

Một chút ý nghĩ thoáng hiện lên trong đầu Phượng Đình

- Có. Đây chị.

Tĩnh Vân lấy từ trong túi ra chiếc khăn trắng tinh

- Thật tốt quá! Mau giúp ta lấy cái đệm ra đây

Nệm được chuyển đến, Phượng Đình đứng lên trên, khiễng mũi chân câu đến chỗ Nặc Nặc

- Nặc Nặc, ta trông cậy vào ngươi. Hãy đi tìm Lệ Đại Công dẫn anh ta tới đây

Con chó nhỏ không đi, vẫn đứng ở đây liềm liềm tay nàng

- Trời ạ, mau về đi.

Nàng vội vẫy tay, nó vẫn cứ liềm, về mặt ngốc nhìn nàng

- Nha! Đáng giận! Về nhà mau, ngay lập tức.

Nàng giận đến mức muốn giết nó, dậm chân

Nhận thấy nữ chủ nhân nổi giận, nó sợ đến mức lui về phía sau, khuôn mặt đáng thương, giống như không mở được tủ lạnh lấy sườn

Đúng rồi, sườn!

Phượng Đình lại kiễng chân lên, ra mệnh lệnh

- Go! Đi tìm sườn! Sườn, sườn.

Phát hiện ra nó có phản ứng, vội thúc giục

- về nhà có sườn, nhanh

Nặc Nặc đứng đứng lổ tai, lui 2 bước, quay đầu nhìn lại nàng

- Ta cam đoan sẽ không ngăn ngươi ăn.

Nàng khẩn trương vẫy tay đuổi nó đi

Dường như nó hiểu lời nàng nói, chạy đi tìm cái món sườn yêu thích ngon lành của nó.

10. Chương 10 [end]

- Đem hình của Huyết tinh Mary in ra, nàng ta bắt đi Phượng Đình, nhất thời sẽ

không manh động, hỏi xung quanh xem có ai nhìn thấy nàng ta

Đại Công đem tư liệu chia ọi người trong đội, xoay người nhìn cửa lớn nhà mình, căng thẳng

Hắn về thấy cửa nhà không đóng, xung quanh trống rỗng tim nhói đau, cố gắng lắm mới duy trì được bình tĩnh

Vừa đi ra sân, điện thoại hắn vang lên, hắn nhấc máy, nghe thấy 1 giọng nữ nhân giọng kinh hoàng

- Uy !Lệ Đại Công? Nhà ngươi sao nhiều cảnh sát vậy? Đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ Phượng Đình thực sự bị bắt cóc

- Ngươi là ai? Sắc mặt hắn trầm xuống, nắm chặt điện thoại.

Hắn nghĩ tin tức này không thể lộ ra ngoài

- Ta Tiểu Quyên, là Biên tập của Phượng Đình.

Nàng khẩn trương trả lời

-rút cục xảy ra chuyện gì, Phượng Đình nói với ta nàng ấy bị bắt cóc, thế là sao?

- Phượng Đình nói cho người? Con mắt hần phát sáng, truy vấn
- Đúng vậy, ta ở công ty gọi, nàng nói với ta là bị bắt cóc, ta không tin. Nàng bảo ta đến nhà lấy bản vẽ, rồi khi ta tới nhà người xung quanh toàn cảnh sát.
- Nàng thở hổn hển nói
- Nàng nghe di động?
- Không, lúc đầu có người xưng là Huyết tinh Mary , trời ạ, nàng ta thực sự bị bắt cóc
- Không để ý tới sự kinh hoàng của biên tập, Lê Đại Công tiếp tục hỏi
- Nàng nói là có ghi lại bản báo cáo trong máy tính trước khi ra khỏi. Bất luận là chi tiết gì, chỉ cần liên quan đến Phượng Đình mà bị lộ ra
- Đúng vậy
- Lê Đại Công lập tức xoay người, vọt lên thư phòng mở máy tính. Đúng là có ghi thời gian lúc nàng làm xong.
- Lúc người và nàng nói chuyện có nghe thấy tiếng gì không, như tiếng xe, hay động cơ chẳng hạn
- Không, rất im lặng.
- Phát hiện điều kinh hoàng này là thật Tiểu Quyên hoảng loạn.
- “Phượng Đình sẽ không sao chứ?”
- Ta hi vọng là thế
- Nói rồi nàng lại than vãn 1 thôi 1 hồi (ặc bà Quyên này đúng là vô địch nhân, nói là sở trường. Quyên : cười vênh mặt, chuyện, chuyên môn ta à)
- Đã có manh mối sẽ tốt cho quá trình điều tra, nhưng vị này nghe Phượng Đình bị bắt hoảng sợ đã khóc thê kia liệu có tỉnh táo để hỏi. Lê Đại Công lao xuống lầu, vừa ra cửa đã bị vật đen nhỏ lao ngay vào lòng
- Nặc Nặc trở lại.
- Lâm Kiệt thông báo
- Gâu...gâu...gâu. Con chó nhỏ thở hổn hển, cái đuôi ngoe nguẩy không ngừng, lưỡi liếm liếm.
- Lê Đại Công ngồi xổm xuống, vỗ đầu béo của Nặc Nặc, cao hứng, ít ra nó cũng an toàn. Nhưng toàn thân nó nóng lên, giống như đã chạy vài km, lưỡi không kịp thè ra để thở. Đứng ở 1 bên Giang Chấn tiến tới ôm lấy nó. Trên cổ nó có buộc 1 mảnh vải màu trắng, hần nhẹ tháo xuống là 1 chiếc khăn tay, mở ra ánh mắt kia vô tình cứng lại, toát ra chút lo lắng. Trên khăn tay này có thêu 2 chữ :Tĩnh Vân! (sao ta cảm thấy có gì đó lạ lạ ở anh này, hay là...hay là... thôi xong!, thú vị rồi đây)
- Hai nam nhân nhìn nhau, nhất thời phần chấn, ánh mắt sầu lo giảm bớt
- Lâm Kiệt nói với mọi người 10 phút sau tập hợp.
- Đại Công cất bước hạ lệnh
- Chuyện Nặc Nặc về không được tiết lộ ra ngoài. Giúp ta mang nước tới đây
- Làm sao vậy?
- Tiểu Trinh nói rồi mang bát nước cho nó uống
- Nặc Nặc biết họ ở đâu?
- Nhưng...dù nó biết liệu nó...

- Nó sẽ tìm được!

Lệ Đại Công về mặt kiên định, hần mở tủ lạnh, lấy ra miếng sườn giò lên

Nặc Nặc than vãn, chỉ dám kêu 2 tiếng nhìn miếng sườn khoái khẩu của nó, nhảy lên với

- Nặc Nặc, Phượng Đình!

Lệ Đại Công giọng ôn hòa, nhưng cũng đầy nghiêm khắc, nhìn thẳng nó ra mệnh lệnh

- “dẫn ta đến cho Phượng Đình”

Nặc Nặc nhìn sườn, nhìn biểu tình chủ nhân, ánh mắt vô số biểu tình, đồ ăn của nó. Chỉ có thể ngoan ngoãn tuân mệnh. Thế là hôm nay nó lại chạy nữa

Sau vài tiếng, vượt qua vài đường núi. Xa xa mọi người nhìn rừng cây, bên kia là 1 tòa biệt thự 2 tầng

- Đội trưởng ở đây sao?

Lâm Kiệt nhìn ngoài cửa kính hồ nghi

- Tiểu Quyên có nói, khi nàng trò chuyện, không có âm thanh của xe cộ. Hơn nữa

lại có sự chỉ dẫn của Nặc Nặc

Bên kia Nặc Nặc mừng khôn xiết vì ã có miếng sườn để gặm, phe phẩy cái đuôi

- Tuyết Nhạn đã về.

Phụ trách Tiểu Trịnh thông báo

- Thế nào?

Lệ Đại Công hỏi

- Nặc Nặc không sai

nói rồi vỗ đầu Nặc Nặc. Ta dùng kính viễn vọng quan sát, trong biệt thự đúng là có người, qua cửa sổ còn nhìn thấy Huyết tinh Mary

- Vậy còn Phượng Đình và Tinh Vân có thấy không?

- Không. Nhưng bên trái tòa nhà có tầng ngầm có gió thổi, có khả năng các nàng bị nhốt ở đó

Lệ Đại Công quay đầu, nhìn Giang Chấn

- Tìm họa đồ tòa nhà sao rồi?

- Một lúc sao có kết quả, xác định tòa nhà ngoài 2 tầng còn có tầng hầm

Đại Công nhìn bản đồ sau khi cân nhắc nói với mọi người đến tối hành động

Trăng đã lên, vạn vật xung quanh im ắng, gió lạnh thổi. Để tránh đánh rần động cỏ, Lệ Đại Công và Giang Chấn đi đầu tiến vào. Tuyết Nhạn và Lâm Kiệt giải quyết 2 tên canh giữ. Tiểu Trịnh phụ trách cắt điện, những người khác ở ngoài đợi mệnh lệnh

Đang giải quyết 2 tên kia thì Nặc Nặc lại kêu lên

- Đáng chết!

Giang Chấn cắn răng nhìn Nặc Nặc như muốn bóp cổ nó. Cũng tại miếng sườn, trong bếp kia có mùi sườn, nó tưởng chủ nhân của nó làm cho nó, suýt làm hỏng đến hành động của bọn họ.

Biệt thự lập tức có người cảnh giác đi ra. Tiểu Trịnh nhanh chóng cắt điện, còn Lệ Đại Công giải quyết khóa cửa tiến vào. Trong phòng tối, tiếng súng mãnh liệt nổ lên. Nhưng đối phương không biết ai đến, sau khi bắn xong lại im lặng. Lệ Đại Công tính toán bên tổng cả Mary chắc có khoảng 4 người. Phút chốc có thanh âm chói tai

- Tên hỗn láo kia, mi đem kéo ta đi đâu! Tĩnh Vân! Mau buông ra.

Phượng Đình phần nộ hết lớn, thanh vang tới cầu thang

- Câm miệng.

Huyết tinh Mary gầm lên, dựa vào ánh sáng của trăng nhìn 4 phía, xung quanh đã bị mai phục

Kinh hãi, bọn họ nhanh như thế đã tới được đây. Thừa dịp Mary quan sát, Phượng Đình hít 1 hơi đá Mary 1 cái. Trong bóng đêm, tiếng nữ nhân cực giận, đau kêu lên. Buông Phượng Đình ra, trong bóng tối Phượng Đình không tìm thấy đường, xoay người chạy lung tung. Phượng Đình thở hổn hển, chạy bị vấp ngã, chảy máu, nhưng vẫn đứng dậy không dám dừng lại. Bên tai vẫn nghe thấy tiếng cô ta tức giận, càng lúc càng gần, Tút tát nàng giật. Phượng Đình hét lên đau đớn

- Người dám chạy!

Cô ta cười lạnh

Xong rồi! Phượng Đình trong lòng ai oán, tai lại nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc vội vã tới. Huyết tinh Mary thầm rửa 1 tiếng, sắc mặt biến đổi. Dùng sức mang con tin ra trước mặt, giơ súng lên đầu, hung ác cảnh cáo

- Đừng tới !

Huyết tinh Mary trừng mắt nhìn nam nhân lui về phía sau

- “bỏ súng xuống”

Lệ Đại Công nhìn mặt vợ, nhìn nước mắt nàng đang chảy, con mắt trở nên đáng sợ vô cùng. Hắn quan sát ban công, buông súng

- Đại Công, đừng nghe lời cô ta

Phượng Đình bị Mary đánh vào đầu 1 cái, cảnh cáo

- Thật không an phận!

Nhìn thấy thê tử bị đánh, hắn muốn tiến lên, nhưng Mary chuyển họng súng lên thái dương tiếp tục uy hiếp

- Đứng lại! Người đừng tưởng ta không dám bắn

- Đừng!

Thanh âm lạnh lùng, cơ bắp rồi loạn, khuôn mặt cứng nhắc, rất đáng sợ

Nhìn khuôn mặt kia Mary thoáng run, tự hiểu tốt nhất đừng chọc giận tên này. Nàng cứ nghĩ Đại Công cũng chỉ bình thường, nếu hắn không có sự yểm trợ của Tuyết thể tập đoàn thì... Nhưng giờ thì cô ta đã tin hắn quả lợi hại. Trực giác báo cho nàng biết không thể để hắn ta sống sót, nếu không hắn sẽ lật tung từng tấc đất tìm cho bằng được mình, bắt mình phải trả giá. Nghĩ đến đây, Mary chuyển hướng súng

Phượng Đình hoảng sợ khi nhìn hướng súng về phía chồng

- Không!!!

Lúc cô ta bóp cò thì Phượng Đình hoảng loạn túm giắt tay cô ta. Viên đạn lệch xuống sàn nhà, viên thứ 2 bắn phải hàng rào sắt

- Cút!

Mary phần nộ, dùng tay đánh Phượng Đình 1 quyền

Bị đau, làm nàng mất đi cân bằng, rơi xuống

- Á!

Phượng Đình từ lầu 2 rơi xuống.

Tiếng hét làm cho Mary hoảng, cô ta xoay người ra sau, không kịp trở tay đã bị 1 quyền mạnh đánh vô đầu, thét lớn đau quá, ngất đi

Lệ Đại Công mặc kệ cô ta, nhảy vọt xuống, tìm vợ trong đồng rác. Cũng may là hướng Phượng Đình rơi có 2 xe rác ở dưới

- Phượng Đình? Em khỏe không? Phượng Đình.

Hắn lo lắng kiểm tra thân thể vợ

- Đau quá!

- Làm sao, em đau ở đâu?

- Thắt lưng

- Chỉ đau thắt lưng, còn chỗ khác

- Cái gì chỉ có , em đau chết được.

Nàng oán giận, đột nhiên nhớ ra muối muối, ngẩng đầu hỏi

-Tĩnh Vân, Đại Công! Tĩnh Vân đâu?

- Đừng lo lắng, Giang Chấn đã đi cứu

Xác nhận vợ không bị trọng thương, hắn thở dài, run run, khóe mắt nhìn thấy 1 con rân đang động đậy. Thân hình cứng nhắc

- Đại Công! Anh sao vậy?

Phát hiện tượng phụ đột nhiên cứng nhắc, sắc mặt trắng bệch nàng cúi đầu nhìn thấy kẻ đầu sỏ. Một con gián đang bò trên cánh tay của hắn

-Ặc...Xe rác bên trong chắc chắn có nhiều gián. Chắc bọn chúng cũng chui trong người nàng, không nghĩ ngợi liền cởi quần áo

Nhìn thấy vợ đang thoát y, thân hình cứng nhắc của Lệ Đại Công chợt tỉnh, lấy tay xua mấy con gián ra cho vợ

- Đội trưởng, tình huống đã được kiểm soát, tội phạm đã bị khống chế..oa!

Lâm Kiệt chạy tới không ngờ nhìn thấy đại tẩu chỉ đang mặc nội y

- Còn không mau đi

Thân hình to lớn che cho lão bà

- Thực xin lỗi, xin lỗi, đội trưởng ta cái gì cũng chưa nhìn thấy, xoay người khẩn trương chạy.

- Ta đi hỗ trợ mọi người

Xác định đã rời đi, núp ở phía sau, Phượng Đình mặt đỏ như gấc, vội mặc lại quần áo.Nhưng :

-Đáng chết, quần áo hôi quá

- Vậy thì mặc áo của anh.

Lệ Đại Công nói rồi đưa quần áo cho nàng

- Vậy còn anh?

- Không sao, bên trong xe có áo khoác. Mau mặc vào không cảm lạnh

Nàng ngoan ngoãn gật đầu, lại nhìn thấy con gián

- Đại Công, vừa rồi anh không sợ gián!

Đại Công ho nhẹ 2 tiếng

- Trước giờ, anh chưa bao giờ sợ gián.

Hắn thanh minh.

- Chỉ là anh không thích chúng

- Hả? Như vậy con gián trên vai anh thì sao?

Lời nói vừa dứt thì mặt kia đem ngòm, thân hình 1 lần nữa cứng nhắc

Nhìn chồng không nhúc nhích, hô hấp ngừng đập, Phượng Đình cười, xua con gián đi

- Đại Công!

Nàng gọi, vỗ nhẹ mặt hắn mà hắn vẫn như cũ không phản ứng

Không thể nào, đường đường là đội trưởng mà vì 1 con gián như vậy đã té xỉu? (haha...anh này...đáng yêu dữ)

- Đại Công! Hãy nhìn em này.

Chụp lại mặt hắn cam đoan

- anh nghe này, em đã đuổi con gián đi rồi

- Thật!

- Thật sự.

Nàng liên tục gật đầu

Nàng chỉ nghĩ Lê Đại Công nói dối, nhưng vừa rồi vì nàng mà hắn dám phẩy lũ gián kia ra thì quả là coi trọng nàng

- Phượng Đình, anh yêu em.

Lê Đại Công ôm chặt nàng, nhắm mắt nói

Bàn tay bé nhỏ dừng lại, tròng mắt

- Cái gì cơ ?

Hình như anh nói, nói

- Anh yêu em!

Thanh âm khàn khàn lặp lại đầy kiên định

Nàng cắn môi, muốn nói gì đó. Há miệng thở dốc, muốn nói gì đó, nhưng lại không nói lên lời, chỉ có thể dùng sức ôm chặt nam nhân này, cao hứng mà khóc

- Đừng khóc!

Lê Đại Công nhẹ nhàng khuyên nhủ.

- Ngoan, đừng khóc...

- Đại Công!

Sau khi khóc 1 hồi, Phượng Đình dần bình tĩnh trở lại.

- Em cũng yêu anh!

2 người trong bóng tối, ôm nhau, rồi hắn khẽ nói

- Chúng ta đi thôi!

Nàng ngọt ngào cười, ngoan gật đầu, ôm chặt cánh tay chồng, đôi môi duy trì nụ cười. Nhưng ra đến sân trước bọn họ thấy chính mắt Giang Chấn ôm lấy Tĩnh Vân, hôn 1 nụ hôn mãnh liệt, nụ cười 2 người tắt lị. Hình ảnh trước mắt, quá sinh động. Phượng Đình kinh ngạc, sau đó chuyển thành phần nộ vội xông lên ngăn Giang Chấn lại vì hắn dám chiếm tiện nghi của em nàng

- Này! Giang Chấn, lập tức buông muội muội ta ra. Lệ Đại Công anh làm gì vậy, bỏ em ra!

Nàng mới chạy 2 bước, chưa tách được họ ra đã bị Lệ Đại Công ôm chặt thắt lưng không cho nàng xông lên.

Chu cái miệng cảnh cáo Giang Chấn, nhưng hình ảnh gì đó ập vào nàng. Nàng nhớ mấy ngày gần đây Tĩnh Vân bị nôn, nàng còn tưởng thức ăn không hợp. Nhìn vào Giang Chấn, lấp bắp

- Người! Người... 2 người

Giây tiếp theo rúc cục nàng cũng nói ra

- Lâm Tĩnh Vân! Người mang thai đúng hay không? Giang Chấn là cha đứa bé?

Tĩnh Vân mặt ửng đỏ, hình như nàng đoán đúng. Phượng Đình giơ tay lên trán choáng váng. Làm sao có thể. Sao lại có thể. Em gái nhỏ của nàng

- Đáng giận! Người thật xấu xa, em ta là khuê nữ. Sao lại ra tay với em ta!

- Phượng Đình em bình tĩnh 1 chút.

Lệ Đại Công vội vàng:

- 2 bọn họ thật sự đã...

- Sao có thể, còn chưa kết hôn mà đã

- Ách đại tỷ, bọn em đã đi đăng kí kết hôn 2 tuần trước và được bố mẹ làm chứng. Buổi sáng hôm ấy em muốn tìm chị để nói chuyện này

Phượng Đình mặt mũi trắng bệch, cả người lung lay. Cho dù lúc trước đối mặt với bọn bắt cóc nàng còn anh dũng, nhưng việc em gái giấu diếm tin tức đã kết hôn, lại còn mang thai. Mất phút chốc biến thành màu đen. Nàng không chịu nổi.

Rốt cục vì đã kích quá lớn, Phượng Đình ngất đi

Bất được công tước đã là điều đáng khen, lại thêm Huyết tinh Mary bị tóm, lần này đội đặc nhiệm lập đại công. Lệ Đại Công vì sự trao thưởng lần này mà phải đi chỉnh sửa quần áo đầu tóc. Phượng Đình cũng đi theo. Nhưng đứng chờ quá lâu, mà giày nàng đi lại cao, nên cảm thấy không thoải mái. Nàng cắn chặt hàm răng duy trì hình tượng

Khi bước xuống thấy Lệ Đại Công nhú mày. Hắn đứng dậy

- Em sao vậy?

Lệ Đại Công nhìn vợ ôn hòa quan tâm

- Không sao! Anh mau trở lại vị trí đi.

Phượng Đình trong lòng rất cảm động về sự quan tâm của chồng mình, nhưng vẫn đuổi chồng lên đài trao thưởng

Lệ Đại Công như ngờ đi lời nàng nói, con mắt nhìn chân nàng, rồi trước mặt bao người bỏ đôi giày mới từ chân vợ

- Này, anh làm cái gì thế!

Phượng Đình xấu hổ quá mặt nóng bừng

Anh ta ôm lấy vợ đi ra ngoài trước con mắt bao người

- chúng ta về thôi (xỉu, ngưỡng mộ quá trời, fan anh Lệ đâu, tung bông)
- Này!Anh điên rồi, bỏ em xuống, phóng viên nhìn kìa
- Phóng viên đã có thủ trưởng lo; chúng ta chỉ làm nền. Có hay không, không quan trọng!
- Không vấn đề gì chứ
- Không

Phượng Đình hồ nghi ngẩng đầu, nhìn đám phóng viên xung quanh. Không mới lạ!

Lệ Đại Công ôm nàng chạy nhanh như bay về xe của anh (sao giống giải cứu công chúa thế nhỉ). Hôn vợ cái rồi lái xe về nhà

Nàng cảm thấy xung quanh mình là 1 mùa xuân ấm áp.Mình sẽ mãi mãi yêu nam nhân này, hẳn là chồng của nàng...là anh hùng của lòng em!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-hung-cua-em>